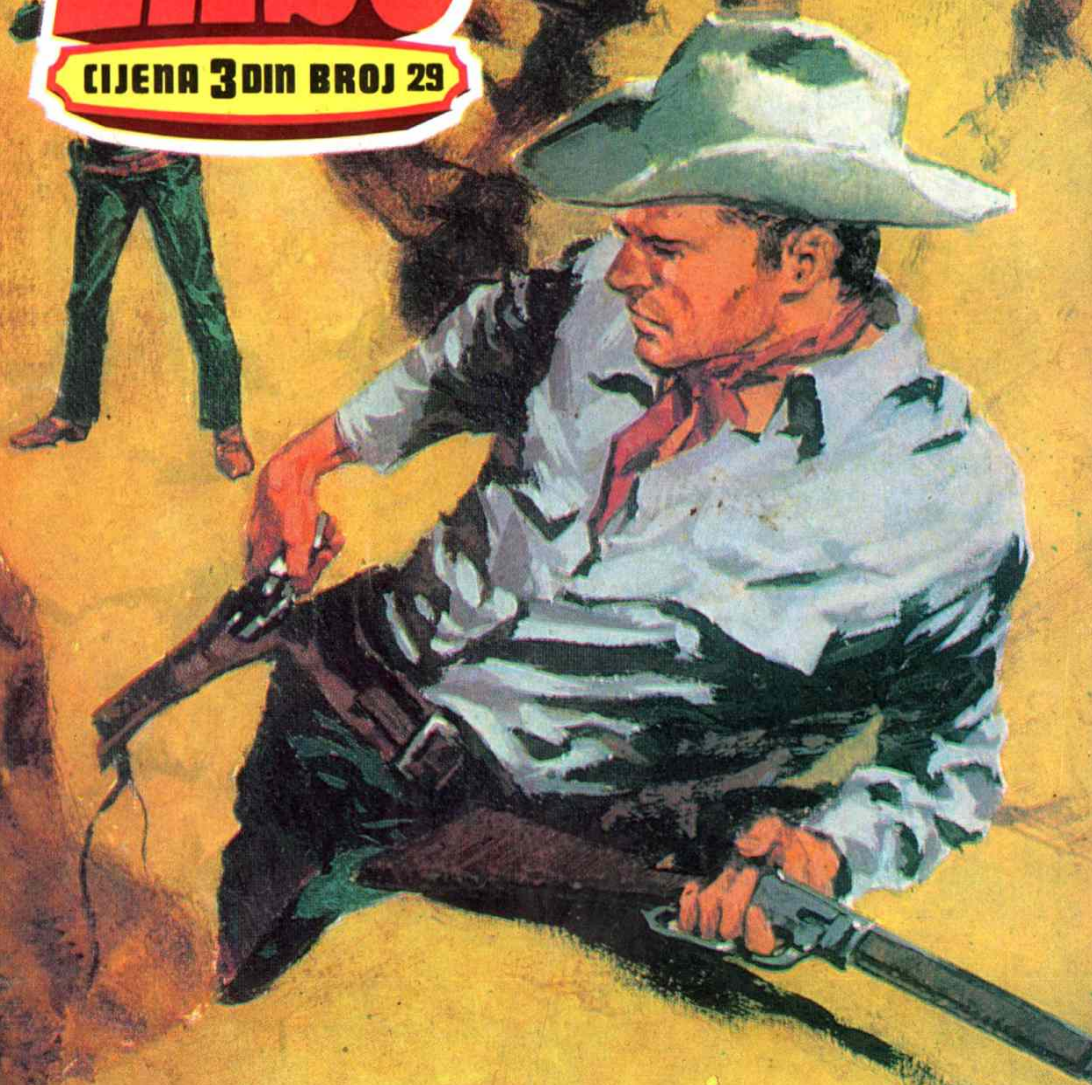

NOVA SERIJA

LASO

CIJENA 3 DIN BROJ 29

Pustinja koja ubija

LEWIS B. PATTEN

PUSTINJA KOJA UBIJA

»Laso« Nova serija 1974.

Urednik: Ladislav Grakalić

Preveo: Ante Bender

«Laso» — Izdavač: OOUR izdavačke djelatnosti «Vjesnik», Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — V. d. glavnog i odgovornog urednika: Borivoj Jurković
— Tisak: OOUR novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG «Vjesnik»,
Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1973.
Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA,
Zagreb

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za
prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SMH broj 2935/1 1973. od 22. VI 1973.

I

Webb Dolan bio je šerif u državi Colorado. Visok i mršav, uvijek je bio spreman učiniti uslugu ma kome ona zatrebala.

Toga je dana zaustavio konja na vrhu brijega iznad gradića Pagosa. Promatrao je cestu što se vijugavo spuštala prema gradiću. Onako obasjana suncem, doimala se kao velika srebrna traka. Ispod nogu tekla mu je rijeka Poison Creek, nabujala od stalnih kiša.

Smotao je cigaretu i pažljivo je zapalio. Mislio je na Floydara Aragona, gradonačelnika. Taj je nabusit i samouvjeren čovjek svagda tražio sukobe. Zapravo se nadao da ga neće sresti.

Ispod šerifovih se nogu prostirao grad koji je glavna ulica sjekla na dva dijela.

U taj su tren tri muškarca izišla iz saluna Calvina Daybrighta. Vezali su konje na kraju ulice i pošli prema banci. Istodobno je neka djevojčica — najvjerojatnije mala Susan Daybright, mislio je šerif — prelazila ulicu. Sagnula se i pomilovala psa što se odmarao u sjeni. Dva su muškarca ušla u banku dok je treći ostao s konjima.

Dolan je osjetio neko nespokojstvo. Ipak, nije se pomaknuo. Čak da zaista žele orobiti banku, odavde ih je jedino mogao pratiti pogledom. Bio je predaleko i ne bi ih uspio zaustaviti. Nadao se da će barem vidjeti kojim će smjerom pobjeći.

Uskoro je do njega doprla zaglušna buka. Dva su muškarca istrčala iz banke. Jedan je nosio platnene vreće i u bijegu pucao iz revolvera, dok je drugi pucao iz puške. Od silnog dima šerif nije mogao vidjeti ulaz u banku.

U tom se trenutku mala Susan pridigla i potrčala prema očevu salunu. Konji su joj prilazili u galopu; ništa se nije moglo učiniti. Djevojčica je pala na cestu.

— Razbojnicil — promrmeljao je Dolan stežući pesnice.

Konji su vukli djevojčicu po prašini. U taj mah je netko zapucao iz banke. Jedan se od napadača uhvatio za nogu, ali je ipak uspio zadržati ravnotežu u sedlu.

Dolan požuri prema gradu. Bilo mu je jasno da je napad bio ranije planiran. Shvatio je da su za napad izabrali kasno poslijepodne, kako bi otežali potjeru. Noć se ovdje vrlo brzo spuštala, pa bi u jutro imali osam sati prednosti pred progoniteljima. Jedno je bilo jasno — pažljivo

su isplanirali i put kojim će se povlačiti.

Nekoliko se ljudi skupilo oko djevojčice. Neki su, vrteći glavom, gledali prema banci. Dolan je podbo konja i uskoro ugledao stabla na Elm Streetu.

Kad je šerif prišao, stišao se žamor ljudi na ulici.

Privezao je konja i skinuo šešir.

Miles Dunklee pošao mu je ususret.

— Raduje me što ste došli, šerife! Upravo je neka trojka opljačkala banku! Bili bi me ubili da se nisam uspio sakriti. Oni...

— Kako je Susan Daybright? — upitao je šerif. — Nju su pregazili konji, zar ne?

— Mrtva je! Cal ju je odnio u naručju.

Nekoliko je stanovnika stajalo uz šerifa.

— Organizirat ćete potjeru? — upita netko.

Dolan se okrene bankaru.

— Koliko su vam uzeli?

Blijeda lica okupana znojem bankar odgovori:

— Moram najprije srediti račune, ali uzeli su mi mnogo. Možda čak i osam tisuća dolara.

— Gdje je Aragon?

— Otišao je s nekima u štalu po konje. Organizirat će potjeru.

— Zašto gubite vrijeme razgovarajući. Kao da ćete riječima dovesti razbojnike! — vikne netko od građana.

— Vidio sam kojim su smjerom pošli! Nećemo ih moći uloviti prije mraka.

Floyd Aragon pride u galopu; pratila su ga još trojica jahača. Dolan im je dao znak da stanu.

— Dođite, šerife! Slijedit ćemo ih...

— Stanite, Floyd! Vi ste bez ikakve vlasti izvan grada.

Floyd bijaše nizak, čvrste građe i širokih leđa, ali na žalost sklon sili. Njegove sitne žmirkave oči i tanke usne upoznali su mnogi kauboji tog kraja. Prokleo je nešto i obratio se trojici što su dojahala s njim:

— Idemo, ostavimo šerifa neka razmišlja što je pametnije! Za to ćemo ih vrijeme dovesti.

— Pođimo! — odgovoriše sva trojica u jedan glas, podrugljivo se smijući Dolanu.

A on podigne ruku i stane na sredinu ulice.

— Trenutak! Za dva će sata pasti mrak! Uzalud se nadate da ćete ih naći! Poći ćemo sutra u zoru!

— Do vraga! — vikne Cliff Sims. — Dok vi skupite potjeru, mi ćemo ih već imati u zatvoru.

Dolan je osjećao kako u njemu raste bijes.

— Naređujem vam da ostanete!

Aragon se podrugljivo nasmije. Podbode konja i nestane u galopu. Ona trojica pođu za njim. Dolan se okrene građanima.

— Potrebna su mi petorica za potjeru. Krenut ćemo u zoru. Tko ide?

— Idem ja! — javi se Miles Dunklee.

Šerif mu potvrdno kimne glavom.

— Ne zaboravite da je put dug i naporan. Kad jednom krenemo, nema odustajanja.

— Znam, ali mene su pokrali! Ja imam pravo...

— Tko se još javlja?

— Ja! — Bio je to Emmett Franks.

Franks je bio mršav i visok rančer iz okolice. Poznavao je taj kraj kao svoj džep. Premda je imao šezdeset i pet godina, šerif je znao da može danima izdržati u sedlu.

— Idem i ja s vama — reče Hack Grogan.

— Dobro! Zacijelo će i Cal Daybright s nama. Dakle četvorica. Gdje je Sam Joseph?

— Ovdje sam, šerife — javi se tih i ozbiljan glas.

Dolan se okrene. Sam je bio crnac. Rođen u Mississippiju, navikao je na životne nedaće. Jak i visok, govorio je da mu je četrdeset godina, ali kako su za rata bile spaljene knjige, u stvari nije znao koliko mu je točno godina.

— Poći ćemo u zoru — reče mu Dolan. — Pratit će nas Miles Dunklee, Emmett Franks, Hack Grogan i Cal Daybright. Vjerujem da će nam se pridružiti i Floyd...

Sam Joseph bio je najbolji tragač u krugu od sto milja. Došao je sa Zapada nakon što se oslobodio ropstva. Poštivao je ljude, surađivao s njima, ali je Dolan slutio da njega naročito voli. A znao je i koliko je Sam ponosan što je vlasnik javne konjušnice u Pagosi.

Dolan skoči u sedlo i krene prema kući Daybrightovih. Bila je to najljepša kuća u gradu. Dok je prolazio drvoredom punim cvijeća što je vodio ulazu, Dolan začuje plač žene. Znao je da im je Susan bila jedino dijete i da, s obzirom na njihove godine, neće više imati djece. Lagano pokuca na vrata. Cal mu je otvorio. Prosijed, mršav, očiju upaljenih od plača, pokušavao je da mu izraz lica bude što mirniji.

— Zdravo, Webb! — reče.

Dolan skine šešir i promuća:

— Vrlo mi je žao, Cal! Ne znam kako...

U Calovim očima pojave se suze.

— Polazimo rano u jutro... Mislio sam da i ti želiš s nama!

— Želim, Webb. Želim ih naći, makar to platilo vlastitim životom!

— Uhvatit ćemo ih! Ali želio bih da ih ulovimo žive. Želim da im presudi sud.

Daybright se okrene od njega očiju zamagljenih od suza. Nastavi:

— Dobro, ponijet ću hranu, pokri-vač i namirnice...

— Izrazite saučešće gospođi — reče Dolan pa se okrene.

Nije mu odgovorio jer su ga gušile suze. Prikrivajući oči ušao je u kuću.

* * *

Nakon što je sve to obavio, Dolan odvede svog konja u konjušnicu.

— Njegov mi ga, Same! Daj mu dvostruko više sijena jer će se sutra izmoriti. Mislim da bi bilo dobro da prirediš za sutra još jednog konja.

— U redu, šerife!

Sam ga je neodlučno promatrao, a onda upita:

— Što ćete učiniti s Floydom Aragonom?

— Ništa! On i ona trojica dobro će se izmoriti; sutra će se vratiti i naspavati se! Uostalom, nisu se ogriježili o zakon.

Dolan je izašao i uputio se prema hotelu što se nalazio nasuprot banci. Ljudi su se razišli po kućama; obasjan posljednjim zrakama sunca grad je pomalo tonuo u san.

Šerif je ušao u hotel i prišao recepciji. Nakon što je vlasnik Luke Brodie upisao njegovo ime u knjigu gostiju, dade mu ključ. Na licu hotelijera vidjelo se nezadovoljstvo.

— Luke, znam da me osuđujete što nisam odmah organizirao potjeru, ali večeras zaista ne bismo ništa učinili. Jahali bismo cijelu noć, izmorili konje, a oni će nam ionako ostaviti tragove.

— A... ako padne kiša? Što ćete onda učiniti?

— Sam može pronaći tragove i nakon najjače oluje.

Šerif se popne u svoju sobu. Bisage odloži na noćni ormarić. Najprije se opere i obrije, a onda odšeta na terasu odakle se lijepo vidjela sjeverna cesta. Mislio je na Aragona i njegovu pratnju. Pretpostavljao je da će se vratiti u jutro, iscrpljeni, umorni i, naravno, morat će priznati da je šerif imao pravo.

Sišao je i krenuo prema restoranu gospođice Ledgerwood. Bila je to stara kuća od drva, sa svih strana okružena terasom. Uvijek kad bi dolazio u Pagosu, hranio se u nje. Ljudi su već sjedili za solovima i čekali večeru.

Kad ga je vlasnica ugledala, požurila mu je ususret.

— Gospodine Dolan! Raduje me što ste došli! Žao mi je što ste ovdje zbog tako tragičnog događaja.

— Slučajno sam došao. Zapravo, donio sam poziv na sud.

— Hoćete li poći s potjerom?

— Naravno! Krenut ćemo rano ujutro.

— Neki govore da je trebalo krenuti odmah.

— I Aragon je tako mislio. Ipak smatram da će se duhovi u gradu smiriti.

Dolan je sjeo za velik stol i nastavio razgovarati o svakodnevnim stvarima.

— Kako se osjeća Daybright? — upitao je netko za stolom.

— To je težak udarac za njega!

— A njegova žena?

— Nisam je vidio. Čuo sam je kako plače.

— Ubojice! Dovedite ih, a mi ćemo se potruditi da što prije vise.

— Nisu je htjeli ubiti. Bio je to nesretan slučaj. Dovedu ih, ali morate se smiriti. Sud će im suditi...

Uskoro je stigla večera. Ljudi su, zabavljeni jelom, prestali razgovarati...

Dolan krene prema hotelu. Vlasnik ga pozdravi s nekim čudnim osmijehom na usnama. Dolan se trudio da ne pokaže kako je to zapazio. Mirno mu reče:

— Molim vas pripremite mi za sutra nešto hrane. Krenut ću pola sata prije svitanja.

Bio je umoran. Put koji je danas prevalio do Pagose bio je dug četrdeset i pet milja.

Tek što je legao, svladao ga je san.

U noći se probudio i glavinjajući pošao do prozora. Na ulici je vladala velika gužva. Floyd Aragon se vratio i zaustavio pred salonom u kojem je još gorjelo svjetlo.

Dolan se vrati u krevet. Stanovito je vrijeme vladao mir, a onda je viski učinio svoje. Aragon i njegovi pratioci vikali su u sav glas. Znao je da će ujutro biti mamurni pa će morati odbiti njihovu pomoć. Ipak, time neće ništa postići. Oni će ionako poći. Uostalom — mislio je — bolje da su sa mnom i da ih mogu nadgledati.

Probudio se sat prije svitanja. Kad je sišao, vlasnika još nije bilo, ali ga je čekala vreća s namirnicama.

Nakon nekoliko minuta bio je već pred konjušnicom. Sam mu je doveo konja. Stavio je na njega sedlo i vreću i pošao na doručak u gospođice Ledgerwood. Shvatio je kako nije trebalo zvati Daybrighta da im se pridruži. Ionako će imati dosta problema s Aragonom. Nađu li razbojnice, ovaj jamačno neće postupati po zakonu.

Kad je izlazio iz svratišta, ljudi su mu poželjeli sretan ishod. Gledao ih je ne vjerujući vlastitim očima. Svratište je bilo puno radnika što su gradili željezničku prugu.

Na istoku je nebo postajalo svjetlije. Šerif zastane ispred banke. Daybright, Franks, Grogan, Dunklee i Sam Joseph već su ga čekali. Kao što su se bili dogovorili, Sam je poveo i dva dodatna konja.

— Floyd Aragon i Cliff Sims su u konjušnici. Čiste konje — rekao je Sam.

— A ostala dvojica?

Sam se nasmije.

— Oni su od viskija u sedmom nebu.

— Krenimo!

Šerif je jahao prvi. Na izlasku iz grada podbo je konja; životinja se propela i nastavila u galopu do prvoga zavoja.

Sam je već otkrio tragove...

Bili su gotovo dvije milje udaljeni od grada kad su začuli topot konja. Aragon im je prišao, zaustavio konja potpuno mokrog od znoja i rekao:

— Zašto gubite vrijeme pretražujući okolicu grada? Mi smo jučer vidjeli kamo su otišli.

Očiju krvavih od nespavanja i alkohola, Aragon se zagledao u Dolana.

— Ne lutamo — rekao je Dolan. — Oni imaju dvanaest sati prednosti! Zašto bismo išli gledati mjesto gdje su bili jučer.

— Čini se da niste previše zainteresirani da ih pronađemo. Dvanaest sati prednosti, a mi idemo puževim korakom.

Dolan mu ne odgovori, a Aragon se okrene Simsu.

— Ideš li sa mnom, Cliff?

— Naravno!

— Stani, Floyd! — poviče šerif. — Pošli ste sa mnom i slušat ćete moja naređenja.

Aragon ga pogleda, u očima mu se vidjela mržnja.

— Do vraga i taj vaš strah! Pogriješili ste što ste ostavili grad, šerife, i prihvatili se potjere za banditima. Trudite se kako biste nas uvjerali da ih želite uloviti, a ništa ne poduzimate. Prozreo sam vašu igru. Sam ću ih potražiti i dovesti.

Još jednom je pogledao oko sebe i upitao:

— Tko ide sa mnom?

Hack Grogan neodlučno pogleda prema Dolanu a onda promrmlja:

— Treba ih se što prije dočepati! Idem s tobom!

— A vi, Daybrighte?

Čovjek tranutak pogleda u šerifa, trenutak u njega, kimne glavom i reče:

— Ja ostajem s Webбом.

Svi su ostali nepomično sjedili na konjima. Aragon povuče uzde i odjaše zajedno sa Simsom i Groganom. Dolan pride Franksu pogledavajući prema sedlu gdje mu je stajalo laso i reče:

— Posudi mi to! Ako ga sada ne spriječim i ne prisilim da me sluša, nikad to više neću uspjeti.

Emmets Franks mu dobaci laso, a Dolan u trku pođe za gradonačelnikom.

II

Jureći tako mislio je što da uradi. Znao je da će za sva vremena naučiti na se Aragonov bijes, ali je isto tako znao da, ako mu dopusti da ode sam, nikad neće uspjeti uloviti razbojnike.

Aragon je jahao prvi. Uvjeren da ga nitko ne slijedi, nije se okretao. Cliff Sims koji je jahao posljednji i opazio šefira, maknuo se u stranu i pustio ga da prođe. Kad je bio gotovo uz Aragona, Sims poviče:

— Floyde, pazi! Stiže Dolan!

Webb svojim konjem udari Simsovog i natjera ga da siđe s puteljka. Životinja izgubi ravnotežu, poskoči i izbaci Aragona. No Aragon ponovno uskoči u sedlo. Udari konja u slabine i pojuri. Šerif baci laso koje padne Aragonu preko ruke i leđa. Zatim ga povuče, kako to običavaju oni što su odrasli uz stoku.

Dok mu je iz očiju izbijala mržnja, Aragon je pokušavao izvući ruku i revolver iz džepa. Dolan shvati da mu neće biti teško pogoditi na tako maloj udaljenosti. Nije smio oklijevati. Jače povuče laso i potjera svog konja. Aragonov konj također pojuri, zbacivši jahača na zemlju kao vreću pijeska.

Dolan je i sad vrlo spretno baratao lasom kao u staro doba dok je još bio kauboj. Skoči s konja i potrči prema Aragonu koji je već držao revolver u ruci. Udarcem noge šerif odbaci njegov revolver desetak metara dalje.

— Platit ćete mi to! — poviče bijesno. — Kako ste se usudili dići ruku na mene?

Aragon je ležao potrbuške. Udarac ga je potpuno onesposobio. Premda je teško disao, pokušavao je bar pogledom reći koliko ga mrzi. Sad su stigli i ostali. Dolan se okrene prema Groganu i Simsu.

— Vas dvojica — reče oštro — imate samo jednu mogućnost. Ili ćete shvatiti da -sam ja vođa i da me morate slušati, ili ćete ostaviti potjeru i vratiti se u grad.

Obojica kimnu glavom, potvrđujući time da su shvatili. Za to se vrijeme Aragon oslobodio lasa.

— Ustanite, Floyde! Pokušajte biti mirniji ostali dio puta, inače ću biti prisiljen da vas vratim u grad.

Aragon je gledao Dolana očima punih mržnje i ljutito rekao:

— Ubit ću vas, Dolane! Ni vas dvojicu glupana što ste se nasmrt preplašili šerifa neće mimoći kazna.

Gledajući ih skoči prema svom konju. U letu udari Dolana ramenom u trbuh. Ne očekujući to, šerif je pao pod noge Samova konja. Iako zaprepašten, brzo se snašao, podigao se i kao bijesan bik poletio prema Aragonu. Udario ga je desnim krošom tako snažno da je ovaj pao na koljena. Dolan je znao da više ništa ne smije prepustiti slučaju. Dok se Aragon podizao iz prašine, šerif je izvukao revolver, uperio ga prema njemu i povikao:

— Što čekate? Popnite se na konja. Krećemo!

Zatim se mirno uputio prema svom konju. Vraćajući laso Franksu, čuo je kako ovaj govori:

— Nitkov, taj ne bi oklijevao da vas ubije.

Dolan je krenuo prvi, a ostali su ga slijedili. Sims i Grogan su pridržavali Aragona. Šerif se zapravo osjećao vrlo loše. Znao je da je učvrstio svoj autoritet, ali po koju cijenu? Aragon je bio naprasit i okrutan čovjek koji neće prezati pucati u leđa. Bilo je jasno da će se pokušati osvetiti.

Ogledavajući se, šerif je razmišljao i postajao je sve nemirniji. Aragon ga je mrzio toliko da će zacijelo iskoristiti prvu priliku da mu vrati onaj udarac. Cal Daybright, lud od boli za kćerkom, jamačno neće oklijevati da puca na razbojнике kad ih ugleda. Mils Dunklee je izgubio novac i, premda nije sklon pucanju, pokušat će se svakako dočepati svog novca. Cliff Sims se divio Aragonu i bilo je jasno da će na njegov prvi mig skočiti. Hack Grogan je bio nešto mirniji, ali ni on nije smio biti bez nadzora.

* * *

Na obzorju se pojavilo sunce. Put je vodio uz rijeku i mjestimično je presijecao. Prelazili su preko slabih, trošnih mostića što su tko zna kakvim čudom još odolijevali zubu vremena.

Sam Joseph bio je na čelu kolone i pomno promatrao put tražeći tragove. Na vrhu maloga brijega Dolan se okrene. Po prilici milju iza njega jahali su Aragon i njegovi prijatelji; on je sjedio u sedlu bez ičije pomoći. Činilo se da se smirio.

Prošla su tri sata otkad su napustili grad. Sam Joseph dade rukom znak da stanu.

— Ovdje su skrenuli s puta — reče.

— Ti ćeš slijediti njihove tragove — zapovjedi šerif — a mi ćemo

produžiti prema Horse Ridgeu. Ako nešto otkrijem, pucat ću dva puta ...

Sam kimne glavom, pokazujući time da se slaže pa nestane u obližnjem grmlju. Dolan je dobro poznao kraj kojim su išli. Miles Dunklee se osjećao sve umornijim. Daybright je bio tužan; činilo se da ga je napustila mržnja. Ipak, nije ga se smjelo ostaviti samog; bilo je sigurno da će se promijeniti kad ih ugleda. Franks i Sam Joseph nisu bili osobno zainteresirani, pa je šerif znao da se jedino na njih može osloniti.

Prošli su gotovo milju prije nego su stigli do podnožja Horse Ridgea. Povijajući se uz kanjon uska je staza vodila gotovo do samog vrha. Povremeno je nestajala, da bi se pojavila gotovo milju dalje. Dolan je pogledavao u sunce što je već pržilo. Premda je primijetio neke tragove, ostalima o tome nije ništa govorio. htio je biti siguran prije nego što se nastave uspinjati. Uskoro je u muljevitom tlu ugledao jasnije tragove. Sjahao je, pažljivije ih pogledao i rekao:

— Rasedlajte konje. Ovdje ćemo pričekati Sama.

Ispalio je dva metka u zrak i zavalio se u hladovinu pokraj puta. Počeo je savijati cigaretu. Ostali su mu se pridružili. Samo je Aragon, kojem je u međuvremenu narasla velika kvrga na čelu, sjeo daleko od svih, povremeno ih pogledavajući očima punim mržnje.

Prošlo je gotovo dvadeset minuta prije nego je stigao Sam. Odmah je stao uz konja brišući s njega znoj.

Dolan je shvatio da će biti problema s Aragonom. Razmišljao je ne bi li ipak bilo bolje da njega i njegove

pusti same u potjeru. Ali znao je da bi to bio prevelik rizik. Ako bi i ulovili razbojнике, gotovo je sigurno da bi im ukrali novac, a tada bi njih trebalo slijediti...

Sada je Sam Joseph bio pedesetak metara ispred njih; Aragon je išao iza njega sa svojim prijateljima; Dolan je jahao posljednji, praćen Daybrightom i Frenklom; Dunklee je bio daleko iza ostalih. Puteljak se toliko suzio da je Sam jedva prolazio.

Crnac je naprezao oči pokušavajući naići na neki trag. Visoko je drveće zamijenilo žbunje. Tada je Sam veselo mahnuo šerifu; pronašao je tragove bjegunata.

S vrha koji je nadvisivao cijelu okolicu, vidjela se lijevo rijeka Poison Creek, a zdesna se protezala srebrna traka rijeke Colorox Creek. Sa svake su se strane prostirali obronci obrasli žbunjem.

Konji su dizali prašinu, tako da je ionako nesnosna vrućina postajala još teža.

U podne Dolan zapovjedi da se ljudi i životinje odmore. Ljudi sjašu i odmah posjedaју u hlad. Nitko već dobra dva sata nije vidio Dunkleea koji je, nenavikao na takve napore, zacijelo daleko zaostao.

Aragon je sjeo podalje od Dolana koji ga je cijelo vrijeme izbjegavao. Nakon jednog sata pojavio se bankar. Oznojen, na kraju snaga, kliznuo je sa sedla.

— Miles — reče Dolan — zašto se ne vratite? Donijet ću vam vaš novac.

— Sam ću ga nositi!

Šerif ga pogleda, misleći pri tom kako je najnaporniji dio puta tek

pred njima i kako će bankar na kraju ipak morati odustati.

Jedan su se sat odmarali, a onda je Dolan uzjahao konja. Uskoro su svi bili u sedlima osim jadnog Dunkleea koji je pao kad je pokušao ustati...

Prošlo je podne kad su prešli Corow Creek i upitali se prema zapadu. Odjednom je Sam zastao. Dolan, koji je jahao iza njega, uspori kas. Sam rukom pokaže tragove kopita na zemlji.

— To su tragovi nepotkovanih konja, šerife.

— Vjerojatno pripadaju Indijancima.

— Da. Čini se da ih je bilo šest.

Sam je slijedio tragove kopita nekih stotinjak metara pažljivo ih promatrajući.

— Točno šest! Vjerojatno su to lovci što su izišli iz rezervata. Trag pokazuje da su dva konja bila natovarena, čini se jelenjim kožama. Ovuda su prošli jutros. Ako dopustite, ja bih slijedio njihov trag a vi podite dalje klancem.

Dolan mu kimne glavom, potvrđujući da je suglasan pa se Sam udalji.

Sunce je polako zapadalo.

Neka dva sata prije konačnog zalaska sunca, Dolan iza sebe začuje topot. Bili su to Aragon, Sims i Grogan. A onda se vratio i Sam Joseph.

— Dobro sam pretpostavljao. Indijanci su pošli prema zapadu, otprilike pola milje nakon križanja puta. Imaju četiri sata prednosti.

Dolan se namršti. Ako Indijanci naiđu na bjegunce, pogoršat će ionako lošu situaciju. Na žalost, ništa se nije moglo učiniti. Znao je da mora pronaći neko sklonište prije nego što padne noć.

Staza se spuštala u dugačku usjeklinu. Prolazili su šumicom čempresa i uskoro su ispred sebe ugledali malu brvnaru.

Desetak sekundi kasnije iznenadna ih pucnjava natjera da se sklone. Metak se zabije u koru stabla u neposrednoj blizini Sama Josepha. Crnac skoči s konja i potrči u zaklon čvrsto držeći pušku u rukama. Pedesetak metara iza njih Aragon i njegovi također su, shvativši situaciju, poskakali s konja. Nitko od njih nije pokazivao želju da se približi brvnari. Dolan nije mogao vjerovati da su bjegunci tako ludi da se upuštaju u otvorenu borbu s njima.

— Mislim — šaptao je šerif — da je unutra onaj razbojnik što ga je Dunklee ranio u Pagosi. Vjerojatno su ga ostala dvojica napustila. Franks i Daybright ostat će ovdje i pucati prema kući, dok ćemo Sam i ja pokušati prići straga.

Šerif se udalji. Šuljajući se uz stabla, obišao je u velikom luku kuću kako ga iz nje ne bi zapazili. Sam je krenuo u suprotnom smjeru. Uskoro se Dolan našao u blizini brvnare. Očiju uperenih u prozore i držeći spremnu pušku u rukama, uputio se prema kući. Čuo je kako mu grančice pucketaju ispod nogu. Ostao je trenutak nepomičan, a zatim prebaci pušku u lijevu ruku, a pištolj stavi u desnu. Prišulja se prozoru. Naglim pokretom ruke podigne revolver iznad glave.

— Ako se okrenete, bit ćete mrtvi!

Istodobno je Sam uskočio kroz prozor uz jak prasak razbijena stakla. Čuo se tup udarac puške o pod.

— Ostani tamo, Same! — viknuo je šerif.

Optrčao je kuću i provalio vrata koja nisu bila zaključana. Zastao je ne vjerujući vlastitim očima. Pred njim nije stajao provalnik iz banke nego neka žena...

— Do bijesa...

Žena je plakala velikim suzama.

— Budite mirni, gospodo! Ništa vam nećemo učiniti. Ja sam šerif Dolan.

Žena je sjela u naslonjač rukama prikrivajući lice.

— Sve će biti u redu, gospodo! — tješio ju je šerif.

Zamijetio je da ga gotovo i ne sluša. Nastavio je:

— Jesu li vam ona trojica učinila jutros nešto nažao.

Podigla je glavu i pogledala prema jednom kutu sobe. Dolanu je sada postalo jasnije. Tamo je ležao muškarac ruku prekrivenih preko grudi, zatvorenih očiju, lica blijeda poput voska.

— Je li to vaš muž?

Ona je potvrdno kimnula glavom, prvi put gledajući šerifa u oči. Bilo joj je oko dvadeset i osam godina. Njena je lijepa gusta crna kosa bila začesljana na zatiljku. Premda su joj oči bile crvene od plaća, ništa nije moglo sakriti njezinu ljepotu.

— Što se dogodilo, gospodo?

Šutjela je nekoliko trenutaka, a onda je progovorila ozbiljnim i mirnim glasom:

— Tražili su konje. Moj je muž to odbio i pokušao se braniti puškom. Oni su bili brži i ubili ga. Uzeli su naše konje a svoje pustili.

Dolan je izišao i pozvao ostale da im se pridruže. Daybright i Franks stigli su prvi.

— Floyd — rekao je — iskopajte raku. Moramo pokopati muža ove gospođe.

Okrenuvši se, opazio je da ga žena pažljivo promatra.

— Gdje želite da ga sahranimo?

— Sasvim je svejedno — promrmljala je odsutna mislima.

Dolan rukom pokaže prema dnu dvorišta.

— Tamo dolje, Aragone! Vidio sam malo spremište iza kuće, tamo ćete naći alat.

Aragon je gledao ženu neskrivenim divljenjem. Ne skidajući pogled s nje, rekao je Simsu i Groganu:

— Potražite lopate! Prihvatite se posla!

Dolan se okrene ženi.

— Kako se zovete, gospođo?

— Flora Doniphan.

— Ostat ćemo noćas ovdje, a sutra krenuti svi zajedno. Ne smijete ostati ovdje, naišli smo na tragove Indijanaca.

— Ja nemam kamo ići.

— Zar nemate obitelj?

Odmahnula je glavom i pogledala prema krevetu.

— Samo sam njega imala!

— Jeste li već dugo udani?

— Godinu dana.

— Gdje ste prije živjeli?

Oklijevala je trenutak i pocrvenjela.

— Prije udaje sam radila... u salunu... — prošaptala je oklijevajući.

Dolan shvati da je taj razgovor boli. Pokušao ju je nagovoriti da napusti brvnaru.

— Morat ćete poći s nama. Ovdje je suviše opasno za usamljenu ženu.

— Shvatila sam. Poslušat ću vas.

Dolan je okrenuo glavu i uhvatio Aragonov pogled koji je počivao na mladoj ženi.

— Floyde, pomozite vašim ljudima. Pokažite im gdje će iskopati raku.

Aragon je trenutak oklijevao. Pogledao je šerifa nekim čudnim pogledom i zatim bez riječi izišao.

— Sam — nastavio je šerif — možeš li pokušati uloviti konje bjeGUNACA? Trebat će nam jedan za gospođu Doniphan.

— Pokušat ću, šerife.

Crnac je izišao.

— Morat ćete večeras pripremiti svoje stvari. Putujemo stura u ranu zoru.

Ustala je i bez riječi se uputila u drugu sobu. U tom se trenutku pojavio Dunklee. Premoren, jedva je sjahao s konja. Teturajući, uputio se prema potoku.

Dolan je znao da će sada biti daleko teže kad im se pridružila Flora Doniphan. Vidio je i kako ju je Aragon gutao očima. Ali je sve to bilo manje od onoga što ju je moglo zadesiti da su je uhvatili Indijanci.

III

Dolan je skinuo sedlo, napojio konja, očistio ga i pustio da se malo odmori. Zatim se uputio prema kući. Zapazio je Aragonov pogled kad je prišao Flori. Nasmiješi se.

Čim je ušao u kuću, shvatio je da nikome neće biti ugodno večerati uz mrtvaca.

— Možete li mi dati neki pokrivač? Prenijet ću ga u drugu sobu.

— Uzmite što hoćete. Nemam snage da ga još jednom pogledam.

— Je li to vaše imanje? Imate li stoke?

— Da. Ali... mislim da bismo je mogli prodati.

— Ako dopustite, razgovarat ću o tome s Franksom. On ima ranč pa će je možda htjeti otkupiti.

— Zahvaljujem vam, šerife!

Dolan je dohvatio neki pokrivač, bacio ga preko mrtvaca, podigao lešinu na leđa i odnio je u drugu sobu. Kad se vratio, lice Flore Doniphan bilo je potpuno blijedo. Ipak je pokušala biti hrabra. Upitala je:

— Koliko vas ima?

— Zajedno s vama devet, gospođo.

Pogledala ga je uz neki gorki osmijeh oko usana.

— Možete li me zvati nekako drukčije a ne gospođo? Možda Flora, ili gospođa Doniphan?

— U redu! Zvat ću vas gospođu Doniphan!

Nije ju htio zvati imenom. Bojao se da to ostali ne shvate pogrešno.

Izišao je i pošao prema potoku. Osjećao je da će mu vođa prijati. Aragon, Sims i Grogan upravo su se vraćali. Sam Joseph pojavio se pred kućom vodeći za uzde sva tri razbojnička konja. Dolan je odmah zamijetio da jedan konj ima krvave mrlje po butinama. Bilo je očito da životinja nije povrijeđena; krv je najvjerojatnije potjecala od ranjena razbojnika.

Ušli su svi zajedno u kuću. Dunklee, potpuno blijed i iscrpljen, sjeo je uz prozor. Dolan se pitao kako će sutra nastaviti potjeru. Flora je na stol donijela jelo. Uskoro su svi bili zaokupljeni ukusno pripremljenom hranom. Flora nije sjela s njima.

— Svaki bi mi zalogaj zastao u grlu — odgovorila je šerifu kad joj je ponudio da im se pridruži.

Vani je tama već odavna prekrila kraj. Mlada je žena upalila dvije svjetiljke i stavila ih na sredinu stola. Nakon večere šerif zapali cigaretu; ostali su se prihvatili nekih manjih poslova, a Sam pomogao gospođi Doniphan oprati posuđe.

Poslije su Dolan, Franks i Daybright prenijeli mrtvaca iz sobe. Flora je, držeći bibliju u ruci, slijedila šerifa koji je nosio svjetiljku.

Mrtvaca su pažljivo položili u raku. Flora je bacila grudu zemlje, a onda se blijeda i očiju punih suza okrenula i otrčala u kuću.

— Pođite spavati, morate se odmoriti. Čim se malo razdani, krenut ćemo dalje.

Webb Dolan je bacio svoj pokrivač na lijevu stranu sobe odakle je mogao nadgledati cijelu kuću. Vjerovao je da Aragon neće noćas ništa poduzeti, ali se ipak nije želio izlagati pogibelji i mladu ženu dovesti u neugodan položaj.

Uskoro je mrak prekrrio sobu. Čulo se tiho žuborenje potoka, šum lišća i, negdje u daljini, zavijanje kojota. Dolan je pažljivo osluškivao sve zvukove. Vjerovao je da su Indijanci izišli iz rezervata radi lova te se neće upuštati u neravnopravnu borbu s bijelcima. Jasno je da ne bi poštenje li usamljenu ženu, ali možda ipak neće napasti brvnaru.

Dolan je drijemao, budio se na svaki najmanji šum. Ali nitko nije prilazio kući. I Aragon je zaspao, vjerojatno shvativši da ne smije prići mladoj ženi. Šerif je ustao nešto prije svitanja. Uskoro je sobu ispunio miris kave.

Gospođa Doniphan pozvala ih je na doručak. Pola sata nakon toga zatvorila je vrata kuće. Dolan joj je pomogao da se usigne na konja. Uspravila se u sedlu i posljednji put pogledala kuću. Premda joj je pomogao da uzjaše bilo je očito da je navikla na jahanje te da se vrlo spretno penjala na konja. Sam Joseph, koji je i sada jahao na čelu skupine, pažljivo je pratio tragove, vodeći ih sve prema zapadu. Dolan je razmišljao o razbojnicima. Pitao se zašto nisu kupili konje kad su imali dosta novaca? Zašto su primijenili silu kad su bez poteškoća mogli riješiti problem. Zacijelo im nije moglo biti u interesu da sebi na vrat navuku još i to ubojstvo. Od vremena do vremena pogledao bi Floru koja je jahala ispred njega. Znao je da će joj sada biti vrlo teško. Ostala je bez svega. Usporio je tako da je Franks mogao jahati uz njega.

— Gospođa Doniphan mi je pričala kako ima stoku koju bi mogla prodati — objašnjavao mu je šerif. — Mislio sam da biste je možda vi htjeli kupiti.

Franks je vrlo spremno odgovorio:

— Čim se vratimo, otjerat ću stoku u Pagosu i prodati je.

— Reći ću joj to. Nego, vi dobro poznajete ovaj kraj; možete li pretpostaviti gdje će bjegunci pokušati pronaći nove konje?

— Nekih tridesetak milja odavde nalazi se ranč Jacka Diamonda, a sto milja dalje imanje McGuffyja.

— A ako su krenuli na sjever ili jug?

— Na sjeveru nema ničega. Na zapadu se nalazi pustinja Utah u kojoj u to doba nema nikad nikoga, makar pošli sve do Slanog jezera.

— Nadaймо se da ćemo ih prije pohvatati!

Staza je krivudala uz žbunje što je raslo uz sam njen rub. S obje su se strane strme litice rušile u dubinu.

Sam Joseph bio je i dalje na čelu. Iza njega je jahala gospođa Doniphan, a Dolan odmah iza nje. Gotovo je cijelo vrijeme iza njega bio Cal Daybright. Šerif je odjednom osjetio čudan nemir. Okrenuo se. Iza njega više nije bio Daybright nego Aragon koji je pokušao smiriti svog konja. Životinja se odupirala i podizala prednje noge u zrak. Aragon ju je snažno udarao.

— Kao da je podivljao — rekao je gledajući ravno u oči Dolana.

— Čudno... ostali su konji mirni.

Bilo je nešto čudno i u njegovu ponašanju. Otkad su krenuli iz grada, Aragon ga je pogledavao očima punim mržnje. Odjednom je postao vrlo ljubazan. Šerif je pogledao životinju. Zaključio je, ako konj izgubi ravnotežu i klizne sa staze, bit će potrebno čudo da se jahač spasi. Dolan je znao da je sad riječ o djelićima sekunde...

Osjetio je kako ga prolaze trnci. Konačno je shvatio Aragonovu igru, vidio ga je kako mamuzama udara životinju u slabine. Bilo je pitanje trenutka kad će Aragon izgubiti nadzor nad konjem i on poletjeti naprijed. Čak kad bi se šerif i uspio spasiti, za njegova konja ne bi bilo nade. Prolazili su dijelom bez ikakva raslinja. Dolan je znao da Aragon čeka trenutak kad će zaći za žbunje. Ponovno se okrenuo. Lagani podrugljivi osmijeh lebdio je na Aragonovim usnama. Dolan je iskoristio malo proširenje na stazi, zaustavio

svog konja, izvadio revolver i, upe-
rivši ga u Aragonu, rekao:

— Ako odmah ne umirite konja i
ne vratite se na svoje mjesto u
skupini, bit ću prisiljen pucati.

Aragon je pokušao nešto reći, a
onda je u posljednjem trenutku
shvatio da bi sve bilo uzaludno i da
je šerif prozreo njegovu namjeru.
Udario je lagano konja i ovaj se
umirio.

Sam je u međuvremenu zajedno s
Florom nestao između mladih jela.
Dolan je osjetio veliko olakšanje kad
ih je pronašao. Više se nije mogao
zavaravati da je Aragon zaboravio
na spor; bilo je jasno da ubuduće
mora biti još pažljiviji.

— Jesi li pronašao kakve tragove
Indijanaca? — upitao je Crnca.

— Nema ih. Kao da su svi ostali u
blizini kuće gospođe Doniphan —
odgovorio je u šali.

— Što misliš, hoće li biti nesretni
kad shvate da smo je povelj sa
sobom — nastavio je šaleći se šerif.

Kad se šerif osvrnuo, mogao je, s
mjesta na kojem je stajao, vidjeti
gotovo pola milje unatrag. Namršio
se jer nigdje nije bilo Dunkleea.
Možda će moći ostaviti bankara u
Jacka Diamonda. Ali još je bilo
daleko do njegova posjeda...

Namjestio se u sedlu. Gledajući
Floru, sjetio se svog života. Prije
petnaest godina i on je bio oženjen,
ali je ženu na žalost izgubio nakon
godine dana braka. Iako je znao da
je za njegov posao daleko bolje što
nije oženjen, bilo je trenutaka kad je
žalio zbog svog usamljeničkog života.
Gledao je Floru i divio se njezinoj
ljepoti. Nije mogao skinuti pogled s
tog lijepog lica, nježnog vitkog tijela
skladnih linija. Zavolio je kretnju

kojom je odmicala sa čela čuperak
kose...

• • •

Kad je već sunce dobrano izišlo,
dade znak skupini da stane i pozove
Sama.

— Same, poslušaj...

Tragač je stao osluškujući. Čulo se
struganje kopita o stijene i neki
čudni glasovi što su nadjačavali
rzanje konja.

— To je jamačno Dunklee — reče
šerif. — Pronašli su ga ti prokleti
Indijanci. Franks i Daybright, za
mnom!

Okrene se i pojuri u galopu.
Zastane trenutak uz Aragona i vrati
mu revolver koji mu je oduzeo u
onoj tuči. Vikne Samu:

— Nastavi ovom stazom. Mi ćemo
vas stići!

Premda mu je svaka minuta bila
dragocjena, nije želio bankara osta-
viti samog. U daljini se čula pucnja-
va. Dolan je bio uvjeren da su
Indijanci naoružani puškama
»springfield« jer se njihov pucanj
čuo daleko. I sad, se, tko zna po koji
put, kajao što je bankaru dopustio
da im se pridruži. Znao je da već
deset godina nije jahao i pitao se
koje ga to čudo još drži u sedlu.

Kad su stigli u blizinu, šerif
zapovjedi Franksu i Daybrightu da
stanu.

— Dunklee je živ — reče. —
Mislim da se nalazi tamo dolje
skriven između stijena. Vas ćete
dvojica ostati ovdje, a ja ću izviditi
položaj.

Daybright je bio nemiran, ma
koliko se trudio da to prikrije. Prvi
put u životu nalazio se u prilici da
mora pucati, možda i nekoga ubiti ili
i sam biti ubijen. Pokušao se nasmi-

jati, ali mu se osmijeh zaledio na usnama.

Šerif se već došuljao do niskog grmlja i pogledao prema mjestu odakle se čula pucnjava. Dunklee je pucao skriven između stijena. Jedan je Indijanac nišanio. Dolan je vidio kako se metak zabio u kamen pa se zatim odbio u zemlju podignuvši prašinu. Dunklee je trenutak provirio i zapucao u smjeru gdje se nalazio Indijanac.

Dolan je pažljivije promotrio mjesto gdje su se nalazili ostali Indijanci. Nije želio upropastiti priliku da ih napadne. Počeo se povlačiti prema svojim. Nalazio se na maloj uzvišici, pa bi ga Indijanci zacijelo opazili da im je pokušao prići bliže.

— Vidio sam gdje se nalaze — objašnjavao je. — Zavežite konje. Sredit ćemo te crvenokošce.

Kad su prošli dvadesetak metara, šerif dade Franksu znak da stane. Nastavili su malom stazicom skrivajući se iza žbunja.

— Vi ostanite ovdje — šaptao je Dolan — i, ako pokušaju doći do svojih konja, zaustavite ih.

— Ne brinite — odgovorio je Franks. — Ovuda se neće moći provući.

Dolan se vratio Daybrightu koji se nalazio na maloj uzvišici s koje se pružao pogled na mjesto borbe. Ispod njih su potrbuške ležala dva Indijanca. Malo podalje bili su im privezani konji. S tog ih je mjesta šerif vrlo lako mogao ubiti, ali ih je želio pošto-poto nekako preplašiti da pobjegnu.

Ležeći potrbuške, šerif je ciljao u kamen u blizini jednog Indijanca. Oblak prašine koji je podigao metak, potpuno je onemogućio Indijanca.

Njegov je drug podigao pušku. Istodobno je i Daybright, poput šerifa, pucao u kamen. Indijanac se preplašen bacio u prašinu. Trljajući oči, pokušao je bježati. Ostala su ga četvorica slijedila. Sad se umiješao i Franks. Počeo je pucati dižući oblake prašine. Indijanci su poput preplašenih zvijeri trčali u krugu. Dolan je požalio što je svojim drugovima rekao da ih ne čekaju. Na žalost, sada je bilo prekasno da se bilo što učini.

Dunklee je izišao napola iz skloništa i nanišanio. Jedan je Indijanac, pogođen u grudi, glavinjajući pao u pijesak. Ostala su trojica bježala prema žbunju gdje su bili ostavili konje.

— Prekinite pucnjavu! — povikao je šerif.

Tri su se Indijanca dočepala svojih konja. Po brzom topotu po kamenu bilo je jasno da su se uspjeli probiti. Dolan se pridigao na koljena. Pogledao je prema mjestu gdje je pao Indijanac pogođen Dunkleejevim metkom. Premda se činilo da je teško ranjen, uspio se sakriti.

— Ostanite svi na svojim mjestima — zapovjedi Dolan.

Držeći pušku u lijevoj ruci a revolver u desnoj, lagano je prilazio mjestu gdje je pao Indijanac. Vrućina je bila nesnosna. Činilo mu se da nikad neće stići do tog mjesta.

I tada je u njegovoj neposrednoj blizini zapucketala grančica. Indijanac je stao. Dolan skokne iza prve stijene i podigne pušku. Crvenokožac je imao pušku u lijevoj a nož u desnoj ruci. Bilo je sigurno da mu je puška prazna jer bi je zacijelo upotrijebio prije nego nož, čija se oštrica blistala na suncu.

Dolan je izvukao revolver, ali je Indijanac bio brži. Oštrica njegova noža zabila se u zemlju tek nekoliko centimetara od šerifa. Šerif se malo povuče u žbunje, a Indijanac to iskoristi i ponovno se dočepa noža. Šerif opali u tlo. Prašina i vrućina trenutak ošamute Indijanca, a onda se zaleti prema šerifu. Gotovo u bunilu uspio mu je oštricom noža preparati košulju i povrijediti kožu. Šerif ga udari u bradu, a onda se odmakne korak-dva unatrag.

— Odlazi! — reče mu bijesno. — Budi sretan što te nisam na mjestu ubio. Tebi i tvojim drugovima bilo bi pametnije da ostanete u rezervatu i da nas prestanete slijediti. Ako se još ikada u životu sretnemo, neću biti tako dobronamjeran...

Indijanac nije ništa odgovorio ali je po njegovu izrazu lica bilo jasno da je razumio. Imao je oko dvadeset i pet godina, nisko i čvrsto tijelo, te krive noge kao gotovo svi pripadnici plemena Utes. Udaljavao se laganim korakom, idući natraške prema mjestu gdje su bili ostavili konje. Franks, Daybright i Dunklee pridoše šerifu.

— Niste ga smjeli pustiti! — poviče bankar. — Pokušao me ubiti, a bio bi ubio i vas da je mogao.

— Možete li zamisliti kakvu bismo mržnju navukli na sebe da smo ga ubili? Imao bih na vratu sve suce koji se brinu za njihov rezervat. Nikada ne bi mogao objasniti da je to bila borba za goli život. Vjerujte mi da sam sretan što je otišao.

U međuvremenu je Indijanac pronašao svog konja i pošao za svojim drugovima.

— Možete li jahati? — upita šerif Dunkleeja.

— Pokušat ću, premda nisam siguran koliko ću izdržati.

— Bit ćete u sredini. Više se ne bih usudio pustiti vas sama na začelju. Opomenuo sam vas da budete oprezniji. Ne želim zbog vas gubiti vrijeme, a ne mogu vam, na žalost, dati nekoga tko će paziti samo na vas.

— Ne uzbuđujte se, šerife! Snaći ću se nekako — tiho je rekao bankar sav crven u licu.

— Dobro. Svi na konje. Vi ćete biti ispred mene, Dunklee.

Dunklee je uzaludno pokušavao sakriti bijes. Hramljući, uputio se prema svom konju. Ubrzo se vratio, ali su mu oči i nadalje bile pune bijesa. Dolan je, zapravo, bio zadovoljan. Postigao je ono što je htio. Bankar je bio povrijeđen i sada će se truditi da se ponaša kao i ostali. Šerif se nadao da će barem do večeri izigravati junaka.

Dolan osjeti kako mu niz prsa curi krv. Bojao se da će mu rana prilično dugo krvariti, ali kad ju je bolje pregledao, utvrdi da je zapravo samo površinski ozlijeđen.

IV

Još nije bilo ni podne kad je Dolan ugledao Sama kako vodi dva osedla-na konja i pojurio mu u susret. Sam je zastao i okrenuo se prema njemu. Šerif ga još nikad nije vidio tako bijesnog.

— Gdje je Aragon?

— Produžio je! Nisam ga mogao zaustaviti.

— Ne razumijem! Ti si tragač. On je morao jahati iza tebe.

— Morao je, ali nije htio. Šerife, on...

Sam je spustio pogled. Njegova je velika crna ruka drhtala.

— Nikada u životu nisam bio tako bijesan. Zapovjedio mi je da krenemo u galopu, govorio je da gubimo vrijeme i da ih tako nikada nećemo uloviti. Rekao sam mu da je nemoguće tom stazom ići galopom i da nas vi, ako ga poslušam, nikad više nećete stići. Odgovorio je da to zapravo i nije važno jer da će ih on lakše uloviti bez vas. Htio sam potegnuti revolver, ali sam se u posljednji trenutak predomislio. Uhvatio je konja gospođe Doniphan za grivu i povukao ga. Sims i Grogan nastavili su za njim u galopu. Nisam im se usudio suprotstaviti, plašeći se da ne učine nešto njoj. I tako sam ostao na pola puta da bih vas sačekao.

Franks, Daybright i Dunklee su im prišli.

— Emmett, koliko još ima do ranča Jacka Diamonda? — upitao je šerif.

— Otprilike dvadeset i pet milja. Bojim se da nećemo stići tamo prije nego što padne mrak.

— Aragon je mogao biti tamo već popodne, zar ne?

— Ako je nastavio galopom, mislim da ima prednost od dva, čak i tri sata.

— Preostaje mu dakle još pet sati do mraka. Koliko konja obično ima Jack?

— Uglavnom dva ili tri, ali kako je upravo vrijeme kad se krote divlji konji, bojim se da ih ima mnogo.

— Postoji dakle mogućnost da ima nekoliko napola ukroćenih životinja?

— Na žalost, postojil

Dolan je nešto prokleo kroz zube.

— Što mislite, zašto je poveo gospođu Doniphan? — upita Daybright.

— Kakvo pitanje! Ona je vrlo lijepa, a Aragon je nije prestao gutati očima od prvoga susreta.

Šerif je zamišljeno gledao u daljinu, zatim se okrenuo ostalima i zapovjedio:

— Rasedlajte konje. Ostat ćemo ovdje pola sata dok se konji odmóre.

Šerif je prišao svom konju, nježno ga udario po sapima a zatim ga prekrpio pokrivačem.

Nakon pola sata mala je skupina nastavila put. Staza je vijugala u nedogled. Tren se dizala do vrhova vrletića da bi iza slijedeće okuke prolazila lijepim šumovitim predjelom.

Premda nije želio misliti na to, Dolan se nije mogao osloboditi straha. Stalno je mislio na Floru i prisjećao se Aragonovih pogleda. Znao je da se neće libiti da i s njom bude grub.

Istodobno ga je mučila pomisao da će Aragon stići na ranč prije njih i odvesti svježe konje. Razmišljao je bili išta dobio da galopom nastavi put. Aragon ima pet sati prednosti, osim toga, da se i sretnu na ranču, morao bi najprije s njime raščistiti račune.

Misli su mu se vratile Flori. Gledao je u mislima njezino lijepo lice i nestajan čuperak na čelu. Pitao se je li je Doniphan volio. Odjednom mu je postalo jasno kako se opterećuje glupim pitanjima. Naravno da ju je volio kad se njome oženio.

Sunce se polako počelo spuštati prema zapadu. Vrućina je još i sad bila teško snošljiva. Dolan je osjećao kako je slijepljen od prašine što su je

podizali konji. Nastavio je jahati obuzet mislima o Flori.

Večer se uvláčila u kamenjar. Aragon i njegovi uskoro će biti na ranču. Dolan je osjećao kako u njemu rastu bijes i očaj jer ne može pomoći jadnoj nezaštićenoj Flori.

— Emmett — reče — znaš li možda neki prečac?

Franks pokaže rukom prema kanjonu što se protezao s njihove lijeve strane.

— Postoji dolje stara indijanska staza što vodi na drugu stranu kanjona. Za nekih je dvanaestak milja kraća od staze kojom idemo.

— Zašto nismo krenuli njome?

— Nije sasvim sigurna. Dok su je Indijanci rabili bila je dobra, ali kad su njih smjestili u rezervat, nitko je više nije održavao, tako da je mjestimično potpuno nestala pod odronjenim stijenama.

— Što mislite, bi li se netko mogao probiti?

— Zašto ne ako je poznaje?

— Vjerujete li da biste se vi mogli probiti?

— Možda bih, ali ne bih bio oduševljen tim pokušajem.

— Nisam mislio na vas. Ja ću poći, samo mi točno objasnite kojim putem valja ići budem li morao skrenuti.

Dolan je trenutak promatrao Emmettovo lice, a onda povišenim glasom izgovorio:

— Emmett, ne oklijevajte! Nadam se da bismo ih mogli naći na ranču. Znam da je Aragon pošao u potjeru za bjeguncima jer se želi dočepati novca. Osim toga ne smijemo zaboraviti da se s njima nalazi mlada žena koju su silom odveli.

Franks je zabrinuta pogleda kimao glavom.

— Ne mogu vam opisati sve zapreke koje se nalaze na toj stazi. Postoji samo jedna mogućnost, a to je da pođemo zajedno.

U njegovu se glasu osjećalo da još oklijeva. Dolan mu mirno reče:

— Istina je da želim što prije stići do ranča, ali ne bih želio da netko strada.

Franks se naglo odlučio.

— Idemo! Radili smo i luđe stvari u životu!

Dolan priđe Samu Josephu.

— Franks i ja poći ćemo prečacem a ti ćeš nastaviti ovom stazom. Naći ćemo se večeras na ranču Jacka Diamonda.

Tragač se namršti; bilo je očito da nije obradovan time što će se razdvojiti.

— Pođimo, Emmett — reče šerif. — Bude li staza neprohodna vratit ćemo se.

Franks se nasmije krajičkom usana.

— Kad jednom zađemo u taj predio, ne vjerujem da ćemo se moći izvući...

* * *

Isprva je staza bila prohodna, a onda se spuštala stotinjak metara nizbrdo, zakrčena odronjenim stijenama. Spust je postajao sve teži i teži. Ispred njih ukazao se velik ponor. Franks je sjahao s konja.

— Morat ćemo voditi konje za uzde — reče. — Nastavimo li jahati, vrlo se lako možemo naći u provaliji.

Dolan je čvrsto prihvatio uzde svoga konja i pošao nekih dvadesetak metara iza Franksa. Uskoro Franksov konj naletio na neki kamen i počeo kliziti. Emmett ga je

posljednjim snagama održao na rubu provalije. Dolan je pričekao dok Franks prođe prvi zavoj. Shvatio je da bi ga vrlo teško slijedio u stopu jer se iza njega na sve strane odronjavalo kamenje. Kad je Franks uspio prijeći, vikne mu:

— Krenite, Webb!

Dolan se poče spuštati. Njegov konj preplašen zastane na samom rubu provalije. Šerif ga nježno pomilova te ga počne hrabriti riječima. Činilo se da su konja doista ohrabri- le te riječi. Dolan povuče uzde, ali konj ostane kao ukopan na mjestu.

— Povucite jače, Webb! — vikne Franks. — Čim krene, zaboravit će na strah.

Dolan je čvrsto držao uzde i, koračajući ispred konja po vrlo strmoj litici, vukao ga za sobom. Vidio je ispod sebe Franksa na drugom zavoju. U tom je trenutku njegov konj izgubio čvrsto tlo pod nogama i počeo kliziti. Vukao je za sobom i Dolana koji je još uvijek čvrsto držao uzde u rukama. Dolan je shvatio da je tragedija neizbježna, ipak se nije htio predati. Premda je konj sve brže klizio prema provaliji, Dolan se nije micao. Kad je stajao na samom rubu provalije, skupio je posljednju snagu i povukao konja, ali bilo je prekasno. Velik kamen što se odronio preplašio je životinju i ona je, rzajući, sama jurnula prema provaliji, vukući Dolana za sobom.

— Pustite uzde — vikao je Franks. — Odvući će vas u ponor!

Ali se šerif tvrdoglavo borio za svog konja. Ta draga životinja prevalila je s njime milje i milje. Pogledao je prema konju koji je još samo jednom nogom doticao tlo, a onda poletio zrakom. Dolan se okliz-

nuo i u posljednjem se trenutku uhvatio za neku stijenu. Oprezno se podizao dok nije uspio stati na čvrsto tlo. U tom je trenutku tijelo njegova konja palo na dno provalije. Dolan je znao da, ma koliko dugo živio, nikad neće zaboraviti taj tupi zvuk konjskog pada. Pogledao je prema Franksu koji se nalazio na slijedećem zavoju. Kad je ustao, shvatio je da mu drhte koljena.

— Sjednite i odmorite se — rekao je Franks blijed od straha.

Dolan promrmlja:

— Pođimo dalje. Ne bih mogao više ni trenutka ostati ovdje.

Franks krene za šerifom koji je proklinjao Aragona, stvarnog krivca za nesreću. Svakako će srediti račune s njim kad ga ulovi. Naravno... ako ga ulovi...

Staza se spuštala sve niže. Franksov je konj bio navikao na ovakav teren te je pažljivo prelazio preko zapreka.

Konačno su došli do mjesta koje je bilo prohodnije. Provlačeći se žbunjem, stigli su do doline. Dolje je beživotno ležalo tijelo Dolanova konja. Sve je bilo polomljeno: i puška i sedlo. Dolan je uzeo pokrivač i bisage pa sve to stavio na Franksova konja.

Koračali su iza konja dok ovaj nije potrčao prema malom potočiću. Pustili su ga da se napoji i odmori.

Krenuli su novom stazom što se penjala prema vrhu. Vrlo često su se odmarali. Kad je staza prestala krivudati a raslinje postalo gušće i više, Franks reče:

— Diamondov je ranč odavde udaljen oko dvije milje. Nalazi se na kraju ove staze.

Dolan mu ne odgovori. S velikim je naporom hodao vukući noge ras-krvavljene na nekoliko mjesta oštrim kamenjem. Od vremena do vremena, kad je staza bila vrlo strma, Dolan se hvatao za rep konja. Zaključujući prema položaju sunca, moglo je biti tri sata poslije podne. Dolan je postao nestrpljiv.

— Nikada nećemo stići, Emmett!

— Uzmite konja i krenite. Ja ću stići pješke. Neće biti poteškoća. Odmah iza ovog brijega krenite u desno pa ćete stići ravno na ranč. Imate još samo jednu milju do tamo.

Oklijevao je. A onda, sjetivši se Flore, dohvati uzde iz prijateljeve ruke i skoči na konja. Kad je konj pošao kasom, šerif se okrene i ugleda Franksa koji mu je mahao rukom.

— Sretno, Webb! Nadam se da ćete stići na vrijeme!

Dolan je požurivao konja. U trku je provjerio je li mu puška napunjena. Bio je zahvalan Franksu što mu je posudio svoju i stavio je u sedlo. Kamenit je teren ostao za njim: sad je jahao gotovo mekim tlom obraslim žbunjem. U tom trenutku konj posrne i padne na koljena. Šerif prestrašen sjaši i pokuša mu pomoći. Životinja je malo oklijevala a onda se ipak uspravi. Osim lagano povrijeđene kože, sve je bilo u redu. Dolan ponovno uzjaši i skrene udesno. Uspevši se na brežuljak, ugledao pred sobom ranč Jacka Diamonda.

Kuća za stanovanje bila je od drveta i na kat. U dnu dvorišta bilo su staja, spremište i kokošinjac. Pred stajom su se vrzmali neki muškarci. Dolan je među njima prepoznao Aragona, Simsa i Grogana što su držali konje za uzde.

Pojurivši u galopu Dolan dohvati pušku. Znao je da Aragona neće svladati lijepim riječima. Bojao se da će on i njegovi uzajahati konje i odmagliti; u tom slučaju ne bi bilo nade da će ih zaustaviti.

Gledao je Aragona kako prisiljava Floru da se popne na konja što se otimao iz njegovih ruku. Shvativši da mu preostaje samo malo vremena, kundakom podbode konja i životinja potrči.

Sakrivajući se iza ograde, Dolan sjaši. Napne pušku i pažljivo nanišani. I prije nego što je vidio rezultat prvog pucnja, opali ponovno. Ovaj je put uspio: Aragonov je konj sagnuo glavu i pao na koljena dižući oko sebe prašinu. Aragon je odskočio u stranu.

Ne obzirući se na Simsa i Grogana, Dolan potrči prema Aragonu. Znao je da ta dvojica neće krenuti bez gradonačelnika.

V

Kad mu je prišao bliže, Aragon se podigao na koljena držeći ruku na revolveru. Polagano je ustajao pomno motreći protivnika.

— Hajde, pucajte! — viknuo je šerif. — Dajte da konačno sredimo račune.

Sims i Grogan su nepomično stajali. Vidjelo se da kolebaju, ali je strah ipak bio jači. Nisu Aragonu priskoćili u pomoć. Flora je stajala postrance držeći uzde u rukama. Jack Diamond, onako ćelav i sitan, preplašeno se skutrio iza ograde.

— Što čekate? — povikao je Dolan. — Neću, valjda, cijelu vječnost ostati ovdje.

Pogledavši Floru a zatim i šerifa, Aragon je shvatio da je igra izgubljena. Nipošto nije htio pokazati Simsu i Groganu koliko se boji, još je manje htio pružiti mogućnost šerifu, koji je bio poznati strijelac, da ga ubije. Sjetio se kako ga je pred svima osramotio kad ga je oborio lasom, pa nije želio ponoviti pogrešku. Mirno je rekao:

— Što vam je? Pokušali smo dobiti na vremenu i nastaviti potjeru za bjeguncima. Nisam vjerovao da ćete tako brzo stići.

Lagano je spustio ruku koja mu je do tog trenutka bila na revolveru.

— Lažete! Ni vi a ni vaši prijatelji niste nas namjeravali čekati. Pokušali ste se sami dočepati novca. Dosta je bilo komedije Aragona! A sad me ozbiljno shvatite: pokušate li još bilo što, neću pućati u vašeg konja nego točno vama u glavu

Floyd Aragon je problijedio i stisnuo zube.

— Dohvatite revolver palcem i malim prstom i bacite ga na zemlju.

Čovjek je trenutak oklijevao a onda bez riječi poslušao.

— Gurnite ga nogom!

Poslušno je i to učinio. Pratio je pogledom šerifa i ugledao u njegovim rukama lisičine.

— Okrenite se!

Namršten, učinio je i to. Dolan mu je na zapešće desne ruke stavio dio lisičina.

— Pođite do onoga stupa.

Kad su prišli, šerif ga priveže, stavljajući drugi dio lisičina oko Aragonova lijevog zapešća. Zatim se vrati po njegov revolver.

— Bit ću oprezniji kad vam ga budem drugi put vraćao.

Okrene leđa Aragonu i pogleda Simsa i Grogana što su preplašeno stajali pred njim.

— Trebalo bi da vas vratim — reče im hladno. — Zapravo, potjerao bih vas da se Indijanci ne motaju okolo.

Obojica su šutjela gledajući u stranu.

— Vratite konje u staju! — zapovjedi im šerif.

Oborena pogleda povelili su svoje zajedno s Florinim konjem u staju. Dolan pođe pozdraviti Jacka.

— Čini mi se da se ne poznajemo. Ime mi je Webb Dolan. Je li vam Aragon platio konje?

— Rekao je da ćete to vi učiniti.

— Pametno! Ali, na žalost, nemam novaca da ih rasipam. Imate li još konja?

— Na paši su. Trebalo bi ih uhvatiti.

— Jesu li bjegunci prošli ovuda?

— Da!

— Znači, bili su ovdje i uzeli vam konje?

— Nisam mogao učiniti ništa drugo! Prijetili su revolverima.

— Nisu ih platili?

— Ne! Sretan sam što sam sačuvao goli život!

— Ja ću vam ih vratiti ako pođete s nama.

Diamond je pokazao prema Aragonu.

— Zar da krenem s tom propalicom? Radije ću izgubiti konje.

— Koliko je vremena prošlo otkad su bili ovdje?

— Dva sata, možda i nešto više. Jedan je teško ranjen, bio je gotovo u nesvijesti.

— Vjerojatno će se večeras odmarati.

— I ja mislim tako.

— Bit će nam potrebno osam konja. Možete li ih uloviti?

— Idem odmah po njih. Vjerujem da ću uspjeti.

Diamond je pošao u staju i izvuкао konja kojeg je jahao Sims. Zatim je, ne okrenuvši se, odjahao. Dolan je pošao prema Flori.

— Zao mi je zbog svega ovoga — rekao je. — Na žalost, ništa drugo nisam mogao učiniti. Indijanci bi zacijelo bili ubili Dunkleea.

— Nije mi to prvo gorko iskustvo u životu, šerife — odgovorila je mlada žena tužno. — Prije udaje radila sam ... u salunu ...

— Je li to znao vaš muž?

— Da. I nikad mi to nije oprostio.

— Očito je bio glup!

Vidio je kako joj lice poprima crvenu boju. Nasmiješila se kao da je njome ovladao neki osjećaj sreće. A onda joj se lice trznulo. U očima se vidjela mržnja, gotovo kao gađenje. Okrenula se i otišla bez riječi. Dolan ju je promatrao kako odlazi i pitao se čime ju je povrijedio.

Na brežuljku se pojavio Franks, a nekoliko minuta poslije ušao u dvorište. Pogledao je Aragona koji je još bio vezan za stup. Osvrnuo se dolje i ugledao konja oko kojega su Sims i Grogan obilazili izgubljena pogleda.

— Čini se da ste stigli na vrijeme, šerife!

— U posljednjem trenutku, prijatelju.

— Hoćemo li dobiti konje?

— Diamond ih je otišao tražiti. Obećao je da će ih dovesti do večeri.

Dolan je pošao potražiti Floru. Sjedila je na deblu odsutna mislima i tužna.

— Biste li nam htjeli pripremiti nešto za večeru — upitao je.

— Naravno — odgovorila je. — Biste li mi pomogli zapaliti vatru ...

Pošao je za njom u kuću. Zapalio je vatru i ostao uz nju. Gledao ju je razmišljajući što ju je moglo onako rastužiti. Zamijetila je njegov pogled i pocrvenjela. Da bi prekinuo tu mučnu situaciju, Dolan ju je upitao:

— Hoćete li ostati ovdje s Diamondom i Dunkleem ili ćete poći s nama?

Mlada se žena okrenula prema njemu i, gledajući ga u oči, rekla:

— Ako vi želite, ostat ću ovdje. Znam da sam vam teret i da vam smetam. Ne bih vam željela više dosadivati ...

Dolana su zabrinjavali Indijanci. Znao je da će je pokušati pronaći. Bila bi dovoljna mala nepažnja pa da je uhvate. Shvatio je da bi se više brinuo kad bi je ostavio s Diamondom i Dunkleem nego da krene s njima. Oni je zaista ne bi mogli obraniti.

— Želio bih da pođete s nama — rekao je nakon malo oklijevanja.

— I meni je draže da sam uz vas.

Nastavila je pripremati ručak, a šerif je izišao iz kuhinje. U taj su tren Sam Joseph, Daybright i Dunklee ušli u dvorište. Ugledavši Aragona, Sam nije niti pokušao sakriti prezir.

— Čini se, gospodine Aragone, da ste izgubili prvi potez.

— Zaveži, njuškalo! Gubi se odavde!

Dolan je prišao i stao između njih dvojice.

— Same, rasedlaj svog konja! — zapovijedio je.

Tragač se uputio prema staji bez riječi. Nije se niti okrenuo.

— Trebalo je, ipak, da vas prepustim njegovim šakama — rekao mu je mirno šerif. — Ali za to nije nikada kasno.

— Vjerujem da mi se ne bi usudio prići. Za njega imam naročit plan.

— Ne sumnjam u to! — nastavio je šerif. — Vidio sam vlastitim očima kako ste brzi kad treba potegnuti revolver. Uvjeran sam da biste mu mogli pucati u leđa.

Usana iskrivljenih od bijesa i mržnje, Aragon je pljunuo na pod. Dolan je shvatio da pravo zlo tek nailazi. Razmišljao je li bi ga ostavio na Diamondovu ranču vezanih ruku. Samo to ne bi bilo lijepo prema starom rančeru. Uvalio bi ga u neprilike. Bilo je sigurno da bi se Aragon uspio osloboditi.

Flora se pojavila na vratima.

— Jelo je gotovo, šerife! — viknula je.

— Izvanredno. Baš sam gladan. Hvala vam!

Otišao je do slavine, oprao se, a zatim ostale pozvao u kuću. Sjeo je nasuprot Samu i prihvatio se jela.

— Jack Diamond je rekao da su otišli oko deset sati — rekao je šerif prinoseći žlicu ustima. — Kako je jedan ranjen, uvjeren sam da će negdje stati. Ne znaju gdje smo, pa vjerujem da bi ti, Same, mogao pronaći mjesto gdje logoruju.

— Mogao bih pokušati...

Čim se najeo, Sam je ustao i pošao u staju. Uskoro su čuli topot njegova konja u dvorištu. Dolan je pogledao na sat: bila su četiri sata. Samu preostaje više od tri sata prije nego padne mrak. No ni bjegunci nisu

čekali. Zacijelo su već daleko odmakli i neće ih biti lako uhvatiti. Ipak Sam bi se s malo sreće mogao vratiti prije deset sati. Krenu li zatim odmah za njima, mogli bi ih uloviti prije svitanja. Oduzeli bi im novac, povel i zarobljenike, vratili se na ranč i već prekosutra bili u Pagosi.

Dolan se usrdno nadao da će se stvari tako odigrati. Ipak, osjećao je da bi to bilo i suviše lijepo. Počele su ga moriti sumnje...

Kad je završio s jelom, Dolan je ustao i prišao Flori.

— Stavite na jedan tanjur nešto jela za Aragona. Ja ću mu odnijeti.

Izenadio se kad je video smiješak na njezinim usnama.

— Više bi mi odgovaralo da ga pošaljem do vraga nego da ga hranim.

Prvi put je vidio Floru da se smije. Ostao je iznenađen toplinom tog osmijeha. Morao je priznati da mu je sve ljepša i ljepša. Došla je štednjaku, stavila hranu na tanjur i nalila šalicu kave. Dolan je sve to na pladnju ponio do Aragona i oslobodio mu desnu ruku, tako da je ostao vezan za stup lijevom rukom.

Šerif mu je sve stavio nadohvat ruke i sjeo malo podalje. Ostali su nešto radili u dvorištu. Dunklee je hramljući silazio niz stube. Djelovao je nešto čvršće nego kad su došli. Kad je Aragon pojeo, Dolan je uzeo pladanj i odnio ga u kuću. Flora je upravo prala posuđe. Dolan je prihvatio krp u i pomogao joj brisati.

— Zar je Aragon zaista gradonačelnik u Pagosi?

— Da! — odgovorio je Dolan i nekako se čudno osmijehnuo. —

Cijelo njegovo područje ima stotinu i sedamnaest stanovnika.

— Bojim ga se — promrmljala je gledajući prema vratima.

— To me ne čudi! Zaista je opasan.

Mlada je žena očiju punih straha pogledala prema vratima. Vidio joj je bijes na licu.

— Što ćete učiniti s njim, šerife?

— Još nisam odlučio. Dunklee će ostati s Diamondom. Mislio sam, da im povjerim Aragona, ali se bojim za njihove živote. Nisu mu dorasli.

— Hoće li se on vratiti u grad?

Dolan je kimnuo glavom.

— Previše se toga dogodilo između nas. Bojim se da mi neće zaboraviti. Zapravo, uvjeren sam da se ne želi vratiti u Pagosu prije nego što mi se osveti.

— Zar i vi živite u Pagosi?

— Ne, živim u Mesi. To je glavni grad cijelog okruga.

— Kako ste se našli u Pagosi upravo za pljačke?

— Nosio sam službeni izvještaj u grad. Bio sam iznad grada kad su opljačkali banku.

— Aragon mi je pričao da su ubili jednu djevojčicu.

— Prelazila je ulicu u trenutku kad su bježali iz grada. Bio je to nesretan slučaj, ali, naravno, za njezine roditelje to nije važno. Njima ostaje samo bol za izgubljenim djetetom. Ona je bila kćerka Cala Daybrighta.

Pogledi su im se sreli. Vidio je da ga pažljivo promatra.

— Čini se da vas muči još nešto osim tih razbojnika.

Dolan se uslijeno nasmijao.

— Imate pravo. Plaši me Daybright. Bit će ga teško zaustaviti da

ne osveti svoje dijete. Aragon i njegovi žele se pošto-poto dočepati novca, a da ne spominjem Indijance što se vrte oko nas.

— Još vam... i ja otežavam situaciju.

— Istina je — nastavio je šerif. — Ali volim vaše društvo.

Flora je pocrvenjela. Nije mogao a da je ne zapita nešto o čemu je već odavna razmišljao.

— Kako to da ste se udali za Doniphana?

Oklijevala je trenutak. Šerif je već mislio kako će mu odgovoriti da se to njega nimalo ne tiče, ali Flora mirno odgovori:

— Njemu je bio potreban netko tko će mu održavati kuću i kuhati, a ja sam htjela napustiti salun. Čini se da smo oboje našli ono što smo tražili. Ja sam se brinula za kuću a on se zauzvrat sa mnom oženio. Sve je, zapravo, trebalo biti u redu, ipak, ni sama ne znam zašto, oboje smo bili nezadovoljni.

— Zato jer brak nije isto što i ugovor. Za brak je potrebno još nešto — nježno je odgovorio Dolan.

— Da. Danas mi je to jasno. Tada sam vjerovala da ostalo dolazi s vremenom, ali nije bilo tako.

Oteo joj se lagan uzdah. Pogledala je u stranu i rekla:

— Vi mi djelujete kao neženja. Varam li se?

— Ne. Po čemu ste to zaključili?

— Ne znam. Možda po tome što mi djelujete neovisni. Ili po načinu na koji gledate žene. Oženjeni ipak gledaju drukčije.

— Bio sam oženjen. Žena mi je umrla nakon godinu dana braka.

— Oh, oprostite.

— Ne morate se ispričavati. Dosta je vremena otad prošlo.

— Ali vi još patite. Usamljeni ste.

— Možda ... katkada ...

— Zašto se niste ponovno oženili?

— Možda iz kukavičluka. Nisam želio još jednom patiti. Osim toga, vjerovao sam da ne postoji žena koja bi je mogla zamijeniti.

Flora je pospremala tanjure, a Dolan viljuške. Kad su završili, nije ga niti pogledala.

— Kamo ćete poslije svega ovoga? — upitao ju je iznenada.

— Vratit ću se, najvjerojatnije, u salun — odgovorila je kratko.

— Mislio sam ...

— Da se ne želim vratiti u salun. Istina, ne želim. Ali što bih drugo mogla raditi?

Podigla je pogled prema njemu. Ostao je iznenađen mržnjom koju je ugledao u njenim očima.

— Pustite me, šerife! Molim vas ...

Oklijevajući trenutak, Dolan se okrenuo i izašao. Ljutilo ga njezino ponašanje, ipak nije mogao ne priznati da bih se njih dvoje izvanredno slagali.

Prišao je brzim koracima Dunkleeju.

— Ostao sam bez konja i bez sedla. Biste li mi htjeli posuditi vaše?

— Naravno. A ostaje li Flora s nama?

— Baš me briga što će raditi gospođa Doniphan.

Shvatio je da se prenaglio, pa je brzo dodao mirnim glasom.

— Mislim da će produžiti s nama do prve željezničke postaje.

— Aragon je neće pustiti na miru.

— Pokuša li je taknuti, imat će sa mnom posla.

— A ako se vama nešto dogodi?

Dolan se namrštio. Uistinu, nije mislio na to. Već je dva put za dlaku izbjegao smrti, ne računajući Aragona koji ga je pokušao ubiti. Moglo bi se zaista dogoditi da ga sreća napusti.

— Ne mogu je ostaviti ovdje — odgovorio je. — Indijanci su je vidjeli. Vi znate da se neće smiriti dok je ne dovedu k sebi. Ako je ostavim ovdje, imat ćete i vi crvenokošce na vratu. Ne vjerujem da bi vam poštjedeli živote.

Dunkleeovo je lice problijedjelo.

— Da ... bolje da je odvedete ... Indijanci su opasniji od Aragona ...

— Ali bih mogao ostaviti Aragona.

Dunklee se namrštio.

— Ali samo pod uvjetom da je vezan kao sada. Inače će pobjeći i slijediti vas.

— Preostaje samo jedno — odgovorio je šerif rezignirano — povesti ih oboje sa sobom.

Nakon što je otišao od Dunkleeja, šerif je s uzvisine pažljivo promatrao vrhove planine. Tada se zamišljeno okrenuo na drugu stranu. Ugledao je pustinju Utah koja je počinjala nekih trideset milja daleko od njih. Vjerovao je da bjegunci neće biti dovoljno hrabri da noću pođu u pustinju. Sjeo je uz neko stablo i smotao cigaretu da otkloni razdraženost. Ni sam nije znao zašto, ali osjećao je da će mu se nešto dogoditi.

Ustao je i pošao prema ranču. Sunce je upravo zalazilo. Laganim je korakom stigao na ranč i sjeo uz neko stablo. Stavio je šešir na lice i pokušao se odmoriti. Uskoro je zaspa. Sanjao je o svojoj ženi Elizabethi koja je umrla prije petnaest

godina. Malo-pomalo njezine su crte lica nestajale, svo dok njezinu sliku nije zamijenila Florina.

Probudio se i naglo skočio. Bila je noć; topot konja bio je sve bliži. Franks je otvorio staju, a Jack Diamond uveo konje koje je ulovio. Dolan je ustao, protrljao oči i uputio se prema kući iz koje je prodiralo nešto svjetla. Pogledao je unutra. Mlada se žena ljuljala u ležaljci nekako čudno zamišljena pogleda. Dolan ju je pogledao smiješeći se.

— Molim vas, oprostite. Žao mi je, bila sam zaista nepristojna.

— Zaboravimo to.

— Hoćemo li uskoro krenuti? Skuhala sam kavu, želite li, možda, šalicu?

— Vrlo rado. Idem pozvati ostale.

Flora je ustala i natočila mu kavu. U taj se trenutak na vratima pojavio Jack Diamond.

— Pronašao sam tragove Indijanaca. Čini se da su krenuli prema ranču.

— Pretpostavljao sam da se neće lako pomiriti s porazom.

— Hoćete li sa sobom povesti ovu ženu?

— Da, ali ako vas neće smetati, Dunklee će ostati ovdje. Previše je umoran. Siguran sam da ne bi mogao podnijeti taj napor.

— Zar se ne plašite Indijanaca?

— Znao sam da će nas slijediti — odgovorio je mirno.

Diamond je pogledao Floru.

— Želite reći... da će oni, zapravo, slijediti mene?

— Bojim se da je tako, i zato je pametnije da pođete s nama.

Blijeda lica, Flora je promrmljala:

— Ja sam spremna. Poći ću kad kažete.

Dolan joj se nasmiješio, položio šalicu na stol i otišao pozvati svoje ljude. Poslije toga je pregledao staju i ohišao konje. Ako je bila točna njegova pretpostavka da su bjegunci stali kako bi se odmorili, onda bi Sam morao ubrzo stići. Gledao je u daljinu Aragona kako se naslonio uz stup. Laganim se koracima uputio prema njemu.

— Oslobođi ću vas — rekao je. — Dapače, povest ću vas sa sobom u potjeru, ali ako nešto pokušate, budete uvjereni da će to tragično završiti. Vjerujte, ne za mene.

Aragon ga je šutke gledao.

— Hoćete li nam se pridružiti i shvatiti da je ta potjera naš zajednički posao ili ćete i nadalje ostati ovdje vezani uz stup?

— Neću vam praviti neprilika — odgovorio je Aragon.

Premda je način na koji je to rekao bio ljubazan, šerif je znao da mu ne smije povjerovati. Uzeo je ključ i otključao lisičine. Aragon je izvukao šaku i protrljao zapešće.

— Gospoda Doniphan je skuhalo kavu. Možete poći u kuhinju, ali opominjem vas da se ponašate pristojno prema njoj jer ćete inače imati sa mnom posla!

Aragon ga je gledao pa je Dolan pomislio da će mu nešto odgovoriti, ali on je šutke krenuo prema kući gdje su bili ostali i pili kavu.

Pažljivo složivši lisičine, Dolan ih je stavio u torbu.

Okrenuo se u trenutku kad je Sam Joseph ujahao u dvorište.

— Vjerojatno su radi ranjenika vrlo rano stali da se odmore. Ako krenemo, mogli bismo ih u zoru uloviti.

Webb Dolan pomogao je Flori da se popne u sedlo.

— Jašite između mene i Sama kako bih mogao na vas pripaziti.

Premda je bio mrak, Dolan je zamijetio kako je pocrvenjela.

— Mislite li da ćete ih uloviti? — upitala je tiho.

— Moramo ih uloviti. Sam zna mjesto gdje se odmaraju. Morali bismo ih do jutra pohvatati.

— Što ćete poslije toga učiniti sa mnom?

— Čini mi se da bi bilo najpametnije kad biste pošli s nama u Pagosu. Naravno, ako ih ulovimo.

— Rekli ste ako, zar vjerujete da bi se nešto moglo dogoditi?

— Teško je unaprijed nešto određeno reći. Možda nas oni očekuju, a postoji mogućnost i da su otišli, ali i da nam pruže jak otpor.

Iza njih se napravila kolona. Dolan je sumnjičavo gledao konje s ranča. Bojao se jer je znao da nisu navikli na zob.

Mala je skupina jahala u mraku; predvodio ih je Sam. Šerif se osvrnuo i ugledao Franksa, ali nije mogao vidjeti ostale. Razmišljao je gdje se nalazi Aragon jer u mraku nije mogao raspoznati obrise. Vjerovao je da mu taj nešto sprema. Bilo bi previše lijepo da je neprilikama s njime kraj.

Od vremena do vremena povjetarac mu je donosio miris Florina parfema. Jahala je ispred njega; premda joj nije vidio lice, pogled je tražio njezin obris. Razmišljao je o tome kako je ušla u njegov život i kako je neće pustiti da iz njega ode. Vidio je u mislima njihov život u

gradu, nadao se učestalim susretima, a možda će jednoga dana...

Naglo, kao da se osvijestio, odmahnuo je glavom. Uhvatio je sebe kako sanjari poput zaljubljena dječaka. Premda nije bilo doba za takve misli, nije mogao ne priznati osjećaje koje je gajio prema njoj.

Smješkao se misleći na Indijance. Vjerojatno su očekivali da će krenuti tek ujutro premda s tim nesretnim crvenokošcima čovjek nikada nije mogao biti spokojan.

Osjetio je kako ga hvata san. Probudio ga je iz drijemeža lagani krik Flore koja se našla u njegovoj blizini. I ona je bila gotovo zaspala, pa je zamalo pala s konja. Jedino je Sam Joseph budno pratio svaki i najmanji šum.

Konačno je počelo svitati. Sam se zaustavio na maloj uzvisini. Zrak je bio hladan i Dolan je drhtao od studeni. Prišao je Flori.

— Kako se osjećate?

Ona mu je, umjesto odgovora, kimnula glavom, dajući mu do znanja da joj je dobro. Prolazeći pored nje lagano se okrnulo o njezinu nogu.

— Čim sunce izađe, bit će toplije — rekao je mimoilazeći je.

Nije mu ništa odgovorila.

Sam Joseph se okrenuo prema ostalima i rekao:

— Bjegunci se nalaze nasuprot ove uzvišice, u kanjonu u koji se ulazi s desne strane.

— Kako bismo ih najlakše okružili? — upitao je Dolan. — Želio bih da se ne služimo oružjem ako je to ikako moguće.

— Ja ću poći s trojicom — odgovorio je Sam. — Postavit ću po jednog na ulaze u kanjon, a treći će

biti na uzvisini nasuprot njima. Vi biste s ostalima mogli ući u kanjon i možda ih prisiliti da se predaju.

— Dobro. Ti ćeš poći s Daybrightom, Franksom i Grohanom, dok će Aragon i Sims sa mnom.

Šerif je znao kako je jedini način da bude koliko toliko spokojan, ako Aragona zadrži u svojoj blizini. Pusti li ga da ode sa Samom, mogao bi opet nešto učiniti. Sam je pošao, a ona trojica za njim. Dolan zaustavi Daybrighta i reče mu:

— Nemojte pucati ako to zaista nije u obrani, Cal. Molim vas ne zaboravite to.

Daybright ne odgovori. I sam se borio s raznovrsnim osjećajima, što je šerif dobro pogodio. Stalno je mislio na trenutak kad će uloviti razbojнике i osvetiti se.

Šerif je znao da ga sada čeka opasan posao. Kad su četvorica jahača nestala iza okuke, obrati se Flori:

— Ostanite pedesetak metara iza nas. Ne želim da budete blizu, jer će možda doći do pucnjave. Ipak, nemojte se suviše udaljiti.

— Poslušat ću vas, šerife.

— Pričekat ćemo desetak minuta dok Sam stigne na drugu stranu, a onda krenuti. Aragon, vi ćete biti pedeset metara od mene udesno, a vi, Sims, isto toliko ulijevo.

Sims je nešto promrmrljao što šerif nije uspio razumjeti. Aragon je bez riječi poslušao. Dolan je iz bisaga izvukao Aragonov revolver i nevoljko mu ga pružio. Krenuli su nakon desetak minuta.

— Ostanite u ravlini sa mnom — rekao je. — Nemojte ići ni korak naprijed ili natrag.

Nebo se razvedralo. Na istoku su neki oblaci poprimili crvenkastu boju. Po grmlju su pjevale ptice. Kad su došli do kraja spusta, Dolan se okrene. Flora je zaostala za njima. Kad je opazila da je gleda, nasmiješi se...

Dolan je pažljivo promatrao okolicu. Pogledavši udesno, opazi kako Aragon izvlači revolver iz korica. Uzme pušku u ruku i stavi u nju metke, pokušavajući istodobno drugom rukom prigušiti zvuk.

Bili su na pola puta do brda. Dolan podigne ruku i svi se zaustave. Mahne rukom Flori da im se pridruži. Držeći čvrsto uzde njezina konja, pomogne joj da siđe. Nakon što je zapovijedio Aragonu i Simsu da ostanu na mjestu, šuljajući se nastavi put prema kanjonu.

Približavajući se bjeguncima, trudio se da ne izazove ni najmanji šum. Uskoro ih je ugledao. Dvojica su sjedila uz vatru dok je treći nepomično ležao malo pođalje. Dolan se pitao je li ranjenik još živ. Bilo je očito da su uskoro namjeravali krenuti jer su ih već čekali osedlani konji. Dolan se vrati i pokuša ih obići. Ako se sa svojim ljudima uspije približiti razbojnicima bez buke, vjerojatno će se predati jer neće imati drugog izlaza. Računao je s time da Sam Joseph i njegova trojica s uperenim puškama prate svaki njihov korak.

Bio je na pola puta od njih kad začuje pucanj. Iznenaden, okrene glavu prema Aragonu.

— Žao mi je šerife, nisam znao da mi je revolver pun.

Dolan bez riječi potrči prema svom konju. Znao je da je Aragon namjerno pucao; želio je razbojнике obaviti

jestiti, kako bi na vrijeme uspjeli pobjeći. Šerif uhvati Floru za ruku, pomogne joj da se popne na konja i lagano udari životinju koja poput strijele pojuri prema uzvisini. Dolan se sjeti da su konji bjegunca u njihovoj neposrednoj blizini i da je svaka sekunda odlučna. Kad je ušao u kanjon, uz vatru je bio samo ranjenik i držao pušku u rukama.

— Bacite pušku ako ne želite umrijeti — dovikne mu šerif. — Opoljeni ste i nemate nikakva izgleda da pobjegnute.

Ne osvrćući se na ranjenika hoće li poslušati ili ne, pođe naprijed. Iz daleka je ugledao dvojicu bandita kako se provlače stijenom i sakrivaju iza stabla. Pozove Sama i ostale:

— Hej! — vikne. — Penjite se prema vrhu. — Dolaze vam u susret!

Istodobno se uputi za njima. Konj mu se počeo propinjati pokušavajući ga zbaciti. Kanjonom odjekne pucanj, a uskoro se začuju još dva. Poslije četvrtog nastane tišina. Šerif je pogledao oko sebe pitajući se tko bi to mogao biti u kanjonu. Na drugoj strani zamijeti Sama Josepha, a nekih stotinjak metara dalje visoku i vitku pojavu Daybrighta.

Ujaše u visoko raslinje. Konj mu pokuša prijeći oboreno stable pa pri tom posrne. Dolan se jedva zadržao u sedlu. Stavi ruku iznad očiju, onako kako to čine Indijanci, i pažljivo osmotri okolicu. Zatim se laganim kasom uputi dolje.

Odjednom je ugledao Emmetta Franksa blijeda lica, rukava crvenog od krvi. Htio je nastaviti potjeru, ali sada je morao odustati. Bjegunce će kad-tad pronaći, a sada je trebalo što prije pomoći Franksu. Sjaše s konja pa mu priđe.

— Žao mi je, Webb! Takvom su brzinom jurnuli prema meni da se nisam snašao. Zaista nisam mogao učiniti ništa.

— Jeste li vi koga ranili?

— Ne vjerujem. Pogodili su me odmah, ali ispalio sam i ja dva metka, samo se bojim da sam ih promašio.

Dolan izvuče nož iz džepa i prereže Frankov rukav da bi dopro do rane.

— Pokušajte micati rukom.

Franks to pokuša učiniti ali mu grimasa bola zgrči lice, a velike se graške znoja pojave na čelu.

— Kost nije povrijeđena — reče Dolan. — Metak je prošao ispod kože, ipak ćete nekoliko dana imati problema s tim ramenom. Na sreću, nije opasno.

— Možda nije opasno, ali jako boli.

Šerif dovede Franksova konja.

— Hoćete li moći jahati?

— Vjerujem da hoću ako mi povežete ranu...

Vodeći oba konja za uzde, Dolan se u pratnji Franksa spuštao prema dolini. Osjetio je kako ga obuzima bijes prema Aragonu koji je namjerno pucao da bi tako obavijestio bjegunce. Da se to nije dogodilo, mogli su već danas, zajedno s bjeguncima, napustiti taj kraj i već sutra biti u Pagosi. Ovako će morati nastaviti potjeru. Znao je da ih očekuju crni dani ako se bjegunci odluče sakriti u pustinji Utah. Postojali su veliki izgledi da ih nikada više neće stići.

Još je gorjela vatra što su je zapalili bjegunci. Kava je vrila. Sam Joseph, Aragon, Sims, Grogan i Daybright sjedili su oko nje. Ranje-

nik je bio na istom mjestu, ali sada bez puške.

Kad je prišao bliže, Dolan je shvatio da je bjegunac vrlo mlad. Blijeda lica, vjerojatno zbog izgubljene krvi, i očiju punih straha, mladić je promatrao šerifa. Daybright je bio nekoliko koraka od njega. Držao je pušku u ruci i vikao:

— Prokleti ubojico! Ti si je ubio. Pregazio si je poput psa.

Mladić je podigao ruku i pokrio oči. Dolan je trenutak zaboravio ranjenog Franksa te im se približio držeći ruku na revolveru.

— Cal — rekao je mirnim no i odlučnim glasom — spustite pušku. Zar ne vidite da je to još dijete.

Daybright ga nije niti pogledao; nastavio je dok su mu se u glasu osjećali mržnja i bijes:

— Premlad je da umre, a nije premlad da nekoga ubije. Ubit ću ga kao što je on ubio moju kćer...

Dolan je pogledao prema ostalima. Znao je da se ne može osloniti na Aragona i njegove, ali je računao na Sama. Neprimjetno mu je dao znak da se približi i otme pušku Calu.

Mladić je podigao ruke s lica. Dolan je htio dobiti na vremenu pa upita mladića:

— Kako se zoveš?

Mladi pljačkaš pogleda prema njemu.

— Willie Brundage, gospodine.

— Imaš li roditelje, svoj dom?

Šerif je krajičkom oka pratio Daybrighta. Vidio je da mu se približava Sam.

— Otac mi je umro od ujeda zmije... a majka... ona je umrla dva mjeseca nakon toga, ali ne znam od čega...

— Gdje ste živjeli?

Mladić pokaže rukom prema zapadu.

— Tamo dolje.

— U pustinji? Što ste radili tamo?

— Otac je pokušavao uzgajati žitarice, ali su mu sve spalili.

— Nisam znao kamo da odem. Onda su došla ona dvojica i povela me sa sobom.

— Kako se zovu?

— Herbie Tharp i Ray Folley.

— U koliko si pljački sudjelovao prije ove u Pagesi!

— Ta mi je bila prva.

— Čuvao si konje dok su oni pljačkali banku. Vjerojatno znaš da si kriv isto toliko kao i oni jer si im pomagao.

— Znam. Kriv sam i za smrt one djevojčice, premda bih dao ne znam što kad bih joj mogao vratiti život.

Pogledao je prema Daybrightu i rekao:

— Ako moja smrt može nešto izmijeniti, dopustite da se ubijem... ili me vi ubijte... Znam da to zaslužujem...

Sam je bio samo dva koraka od Daybrighta. Šerif mu dade znak da stane. Želio je da Cal sam spusti pušku. Vidio je na njegovu licu da se pokolebao.

Crnac stane. Mladić počeo je jecati. Daybright spusti pušku i očiju punih tuge reče:

— Ne mogu, Webb. Nemam snage pucati u to dijete.

— Znao sam, Cal, da nećete moći.

— Što ćete učiniti s njim?

Dolan je pažljivo gledao mladića.

— Gdje si ranjen?

— U nogu. Vrlo sam slab, izgubio sam mnogo krvi. Noćas su govorili kako će me ostaviti jer im smetam pri bijegu.

— Jesu li ponijeli sav novac?

— Rekli su mi da će ponijeti i moj dio jer da novac uz mene nije siguran. Obećali su da će mi ga poslati kad ozdravim.

— Ti si im povjerovao?

— Ne, znao sam da ih nikada više neću vidjeti. Ostavili su me ovdje uvjereni da ćete me vi odvesti u zatvor.

Dolan mu nije ništa odgovorio. Prišao je Sam.

— Pogledat ću mu ranu, šerife. Smijem li?

— Naravno!

Šerif se namrštena čela udalji. Znao je da će mu Willie Brundage samo donijeti neprilike u ionako teškoj situaciji.

— Sam, kad završiš s njegovom ranom, pođi pogledati Franksa — reče šerif.

Ali je Flora već otrgnula komad suknje i njime povezivala ranu. Franks je bio blijed. Teturao je.

— Sjednite, Emmett.

Šerif još nije izgovorio tu rečenicu a Emmett je već pao u nesvijest. Jedva ga je uspio u zraku prihvatiti i ublažiti pad.

VII

Dolan je razmišljao kako da pošalje Willieja i Franksa na ranč Jacka Diamonda te koga da im dodijeli kao pratnju. Možda Daybrighta i Aragona? Znao je da bi potjera time oslabila. Ostao bi on, Sam, Grogan i Sims. Ipak, nije mogao dopustiti da ranjenici odu sami. Nadao se da će njih četvorica dostajati za dva bjeGUNCA.

— Grogan! Sims! — pozove šerif.

— Napraviti ćete nosila za Willieja.

Zatim se okrene Franksu koji se u međuvremenu osvijestio.

— I vi se morate vratiti. Hoćete li moći jahati?

— Radije bih ostao s vama, ali vidim da sam previše slab.

— Pratit će vas Daybright i Aragon.

— Do vraga, zašto njih dvojica?

— Želim se osloboditi gradonačelnika. Vjerujem da će Daybright paziti da Aragon ništa ne učini mladiću, a i vas molim da pripazite na njega.

Dolan se vratio i potražio Aragona. Našao ga je malo dalje kako razgovara s Florom. Zapazio je njegov čudan pogled, dok je na Florinim usnama titrao osmijeh koji je više sličio grimasi straha. Sam je pomogao Groganu i Šimsu da naprave nosila. Kad su bila gotova, pričvrstili su ih za sedlo Daybrightova konja. Dolan i Crnac dohvatili su mladića kojemu je lice bilo znojno. Izgubio je svijest prije nego su ga podigli na nosila. Dolan je tada pozvao Daybrighta.

— Cal, vi ćete ih pratiti do ranča. S vama će ići i Aragon.

— Zašto ja? Znao kako se osjećam u društvu tog balavog pljačkaša.

— Morat ćete se svladati, Cal.

— Vjerujete li da bih ubio onu dvojicu bandita kad bismo ih ulovili?

— Možda. A ovoga niste ubili jer je dijete i još teško ranjen.

— Imam pravo da vas pratim, šerife.

— Nemate nikakvo pravo. Upravo zato što tako mislite, neću vam dopustiti da učinite neku glupost. Ne želim da i vi postanete ubojica.

Daybright se nevoljko pomirio s njegovom odlukom.

— Dobro. Vi zapovijedate.

— Cal, oslanjam se na vas da ćete spriječiti Aragona ako nešto pokuša učiniti malome.

— Ne mislite, valjda, da ću ga još i...

— Znam da bi ga Aragon mogao ubiti, a poslije reći da je mladić želio pobjeći. Ne bih želio slušati takve priče.

— Hm... pazit ću na njega...

— Spremite se da pođete. Idem obavijestiti Aragona.

Prišao je Aragonu koji je još razgovarao s Florom.

— Otpratit ćete Franksa i Willieja na ranč i tamo nas čekati. Vjerujem da ćemo za dan-dva i mi doći.

— Do vruga i ti ranjenici. Nećete me se tako lako riješiti. Pošao sam da uhvatim bandite i sada neću odustati.

Dolan se hladno osmijehne i reče:

— Floyd, ako baš tražite neprilike, onda će ih i biti. Nadao sam se da smo se posljednji put sporazumjeli...

Zatim se okrenuo i naglo pošao. Kad je osjetio da ga Aragon promatra, osvrnuo se.

— Dakle, Floyd? Jeste li odlučili. Što se mene tiče, ja sam odlučio da vi odete na ranč. A vi sad izaberite hoćete li do ranča jahati na konju ili ću vas tamo poslati mrtvog.

— Dobro... ali što ću raditi kad njih dvojicu dovedem na ranč? Mogu li se vratiti i pridružiti vam se?

Dolan je kimnuo glavom.

— Možete, ako vjerujete da ćete nas stići...

Bijesan i smrknuta pogleda Aragon je pošao prema svom konju. Uskočio je u sedlo i upitao:

— Zašto nju ne pošaljete s nama?

Dolan mu nije odgovorio. Gledao ga je kako se udaljuje, a Aragon nije propustio priliku da se okrene i ošine šerifa pogledom punim mržnje. Daybright je jahač iza njega. Posljednji je bio Franks.

Dolan je pomogao Flori da uzjaše konja, a zatim i sam skoči u sedlo.

— Krećemo, Same! — vikne.

Flora je jahala iza Crnca, po već ustaljenome redu. Sims i Grogan bili su po strani.

— Šerife, tko je pucao i tako obavijestio bjegunce?

— Jasno, Aragon! Tko bi drugi?

— Smatrate li da je to bilo nenamjerno?

— Oh, ne! On nije želio da ih mi uhvatimo. Želio ih je spasiti kako bi ih poslije sam ulovio i uzeo novac.

— Mislite li da neće ostati na ranču?

— Uvjeren sam da će odmah poći za nama. Ali, nadam se da ćemo dotad već uloviti bjegunce.

Sam je pogledao prema Simsu i Groganu i tiho upitao šerifa:

— Zar oni nisu Aragonovi suučesnici?

— Jesu, ali bez njega nemaju hrabrosti da bilo što poduzmu...

Sam ih je doveo do uzvisine i sklanjajući rukom oči od sunca, pažljivo promatrao pustinju Utah. Dolan je pogledao u smjeru koji mu je pokazao Crnac. Konačno je ugledao oblak prašine u kojem su se slabo nazirale dvije točkice.

— To su oni. Udaljeni su od nas najviše sat jahanja.

Što su se više spuštali, to je vrućina postajala nesnosnija. Činilo im se kao da se nalaze u užarenu kotlu. Pijesak je bio gotovo bijel, pa se iz daljine doimao poput snijega.

Sam Joseph je prvu milju tjerao konja, a onda nastavio kasom.

— Nikad ih nećemo stići budemo li ovako jahali! — reče šerif.

— To je jedini način da uopće nekamo stignemo. Oni su poludjeli kad po ovoj vrućini bezglavo tjeraju konje. Uskoro će biti prisiljeni da se zaustave...

Dolan je bio neraspoložen. Iskreno je žalio Floru koja je vrlo teško podnosila vrućinu. Lice joj je bilo pokriveno prašinom, a od sunca je dobila male crvene mrlje po čelu. Ipak, kad god bi se okrenuo da je pogleda, ona se smiješila.

Čim bi naišli na makar malo hladovine ispod neke stijene ili kržljava žbunja, stali bi i poskidali sedla s konja da se odmore. Flora je pokušavala sama rasedlati svojeg konja, ali joj je svaki put netko morao pomoći. Bio je to uglavnom Dolan.

Grogan i Sims su cijelo vrijeme šutjeli. Od vremena do vremena bi se okretali da vide dolazi li Aragon. Dolan nije mogao a da i sam ne pogledava unatrag. Počeo je žaliti što je poslao Aragona da prati Willieja. Znao je kako je Aragon kadar da ga se otaras; tješilo ga je jedino što se nadao da to neće učiniti pred svjedocima.

Oko šest sati naišli su na malu lokvu vode. Bilo je jasno da su bjegunci na sve mislili: voda je bila prljava i zamućena pijeskom. Konji Dolana i njegove pratnje svejedno su pojurili prema vodi.

— Bojim se za konje; ta bi im voda mogla naškoditi — reče Dolan.

— Ako ne piju mnogo, neće im biti ništa — odgovori Crnac.

— Što misliš, hoće li bjegunci učiniti isto kad ponovno naiđu na vodu?

— Ako su imalo lukavi, neće to propustiti.

— Poznaješ li taj kraj?

— Prošao sam ovuda dva ili tri puta.

— Ima li dosta vode?

— Ovisi o vremenu, šerife. U to su doba česte oluje i voda se skuplja po barama. Ima i nekoliko potoka; vjerojatno u njima ima vode. Vjerujem da nećemo umrijeti od žeđi.

Pet jahača nastavi putovanje.

Dolan je vjerovao da se bjegunci neće zaustavljati tijekom noći, znali su da im je potjera blizu. Tako bi sutradan imali prednost od osam ili čak deset sati, sve to zahvaljujući Aragonu i njegovu prokletom pucnju. Ipak, šerif se nadao da će se nešto dogoditi i u korist progonitelja. Bilo je nemoguće očekivati da će konji bjegunaca izdržati takav tempo.

Sunce je počelo zalaziti. Bila je to sad velika crvena kugla čije su zrake gotovo zaslijepljivale jahače. A onda je sunce naglo zašlo.

Stali su uz neke stijene da se odmore.

— Nemamo dosta vode — reče Dolan skidajući sedlo sa svog konja. — Morać ćemo pripaziti kako je trošimo. Ne želim da ostanemo bez zaliha dok ne naiđemo na drugu vodu.

Flora se, brišući očnojono lice maramicom, ispričavala što je prije toga pila vodu. Sam Joseph je skupio

granje i zapalio vatru. Dolan je usuo malo vode u posudu i stavio je na vatru. Zatim je u posudu ubacio kavu.

Crnac se udaljio. Popeo se na mali brežuljak i promatrao pustinju.

— Vidiš li išta?

— Samo oblak prašine.

— Je li to Aragon ili Indijanci?

— Oblak je mali; mislim da je to ipak Aragon.

— Jesi li danas vidio tragove Indijanaca?

— Nisam.

— Vjeruješ li da su odustali od potjere za nama?

— Nisu, ali oni poznaju i ostale putove kroz pustinju. Uvjeren sam da su negdje u našoj blizini.

— Onda ćemo noćas postaviti stražu.

— Ništa nam drugo ne preostaje.

Sam je nastavio promatrati neposklon.

— Vidim samo jednog jahača — reče nakon nekoliko minuta. — Premda je dosta daleko, gotovo sam uvjeren da je to Aragon.

— To znači da je Willie Brundage mrtav.

— Bio je teško ranjen — tiho je rekla Flora koja im je prišla. — Izgubio je mnogo krvi.

— Oh, ipak su dvojica. Drugi jaše na dosta velikoj udaljenosti od prvoga.

Serif stane uz Sama. Dva su im se jahača približavala u trku. Životinje su bile potpuno iscrpljene. Dolan je pretpostavljao da Aragon želi stići prvi i objasniti smrt Willieja, dok ne stigne Daybright i kaže latinu. Šetajući, pokušavao se smiriti. Vjerovao je da se riješio obojice, a sada ih opet ima na vratu.

Aragon stigne nakon nekoliko minuta. Jedva je uspio zaustaviti konja, Još je u trku skočio na tlo. Dolan ga je gledao ozbiljna lica.

— Niste stigli otpratiti Willieja do ranča?

Aragon je spustio glavu i iskosa gledao u šerifa.

— Pokušao je pobjeći. Nisam imao drugog izbora!

— I ubili ste ga? To ste mi htjeli reći?

— Što sam mogao drugo učiniti? Kažem vam, bilo je suviše opasno.

— Vjerujem vam. Dječak se nije mogao ni pomaknuti. A da ne govorimo o tome kako nije imao oružja!

— Dočepao se moje puške.

— Kako mu je to, do vraga, uspjelo?

— Bio sam je prislonio uz stablo, uvjeren da se momak neće pomaknuti s nosila. On me prevario, ustao, uzeo je pušku i uputio se prema konjima...

U taj trenutak stigne Daybright. Bila je već pala noć. Dolan mu nije vidio lice, ali je pogodio da kipi od bijesa.

— A što vi kažete, Cal? Aragon tvrdi da je mali ukrado pušku te pokušao ukrasti konja i pobjeći.

— To je laž. Willie se nije mogao ni pomaknuti. Ako je držao pušku, to ju je Aragon stavio u njegove ruke.

— Jeste li bili prisutni kad se to dogodilo?

— Ne. Aragon me poslao da donesem drva.

— Koliko je sati bilo kad se to dogodilo?

— Oko pet i po, ili šest sati. Aragon je rekao da nam se ne žuri i da se možemo odmoriti. Otišao sam

potražiti drva i tada sam začuo pucanj. Kad sam se vratio, Willie je bio mrtav. U sredini čela bila mu je rupa od metka.

— Gdje je u to doba bio Emmett?

— Čim smo došli, on se sklonio u hlad.

— Znači, ni on nije ništa vidio.

— Mislim da nije.

— Gdje je ležalo tijelo Willieja kad ste došli?

Dolan je pokušavao promatrati njihova lica, ali je bio takav mrak da mu to nije uspjelo.

— Ležao je nekih desetak koraka od nosila.

— A gdje se nalazio Aragon?

— Možda deset koraka ili dvadeset od njega.

— A njegova puška?

— Uz Willieja.

Daybright je govorio lagano, kao da se usput želi prisjetiti svih podrobnosti.

— Bila je na zemlji, nekoliko koraka od mladića. Sjetite se koliko? Jedan korak? Dva?

Daybright je zašutio. Znao je koliko je važan njegov odgovor, pa je htio biti siguran da se ne vara.

— Što želite doznati? — viknuo je Aragon. — Jesam li ga ubio? A kako to mislite dokazati? Franks je bio slomljen od umora i sjedio okrenut leđima. Daybright je otišao po drva, a Willie je bio mrtav. Čini se da morate povjerovati u ovo što vam ja kažem, htjeli vi to ili ne!

— Dakle, koliko koraka, Cal? — ponovno je upitao šerif.

— Bolje sam promislio i mogu reći da je bilo šest ili sedam koraka od Willieja. Trenutak sam povjerovao da je mladić, pogođen tanetom, pao dalje od puške.

— Pretpostavimo da je Aragon postavio pušku tako da je mladić može dohvatiti, a istodobno pucao iz druge? Bilo bi to planirano ubojstvo. Što mislite, Cal, je li se to tako moglo dogoditi?

Daybright je opet zašutio. Vidjelo se da pazi na svaku riječ što je izgovara. Aragon je iskoristio njegovu šutnju i povikao:

— Kojeg ste se vraga o kakačili? Nisam ga htio ubiti. Pucao sam kad je krenuo prema pušci.

— Kako mu je to uspjelo kad se nije mogao držati na konju?

— Oh, da ste ga samo vidjeli. Hramljajući je trčao prema konjima.

— Lažljivče! — upao mu je u riječ Daybright. — Kad sam počao po drva, mladić je ležao zatvorenih očiju; bio je blijed i jedva je disao. Nije moguće da je nakon pet minuta smogao snagu da trči. Počinjem i sam vjerovati da mu je Aragon namjestio pušku da bi ga mogao ubiti! Ako je mladić i držao pušku, onda je sigurno da ju je Aragon stavio tik do njegove ruke. Možda se čak pokušao braniti.

— Jeste li to voljni posvjedočiti i na sudu?

Ovaj put Daybright nije oklijevao. Mirno je odgovorio:

— Da, svjedočit ću. Uvjeren sam da je mali ubijen.

Dolan se okrenuo Aragonu.

— Čim se vratimo, prijavit ću vas za ubojstvo.

— Smirite se, šerife! To najprije morate dokazati.

— Pretpostavimo da vam ne uspijem osigurati omču za vrat, ali uvjeren sam da nećete ostati gradonačelnik.

Nastao je dug zastoj. A onda Aragon bijesno poviče:

— Ako se vratimo, nitkove! Ako! Ne zaboravi to!

— Mi ćemo se vratiti, Aragone — nastavi šerif mirno. — U svakom slučaju, netko će se od nas vratiti, a ako vi ne budete među njima, to je vaša stvar. Cijelo vrijeme samo to tražite...

VIII

Kad se vatra rasplamsala, Dolan je izvukao krišku slanine i stavio je u tavu. Flora je, stavivši soli i brašna, napravila dobru juhu.

Aragon je sam zapalio drugu vatru, malo dalje od njihove. Pripremao je jelo uz pomoć Simsa i Grogana. Takvo je stanje odgovaralo Dolanu; želio je što manje vremena provoditi s Aragonom i njegovim momcima.

Šerif je povremeno gledao Floru u odsjaju vatre. Premda joj je lice bilo opaljeno suncem i puno prašine, zračilo je nekom naročitom ljepotom i ozbiljnošću. Nekoliko je puta zapazila njegov pogled i nasmiješila mu se.

Sam je smrknut sjedio u njihovoj blizini. Dolan je znao da je Crnac bijesan na Aragona i da mu nikada neće oprostiti uvrede i prezir koji je ovaj otvoreno pokazivao.

Kad su završili s jelom, vatra se već bila gotovo ugasila. Dolan se uputi sedlima uz koja je objesio pokrivače.

— Ovdje vrlo rano sviće! — reče Samu. — Hoćeš li ti biti na straži prva tri sata? Poslije ću te ja zamijeniti.

Svatko je otišao po svoje stvari. Dolan se odjednom sjeti Flore. Ne-

kako čudno uznemiren, tiho je zazove:

— Gospođo Doniphan, gdje ste?

Kako se nije javila, osjeti da nemir u njemu sve više raste.

— Floyd?

Aragon se također nije odazvao. Dolan prokune i pođe uokrug. Morao je to predvidjeti; Flora se malo udaljila od njih, a Aragon ju je slijedio. Dolan nije imao nikakvu ideju u kojem je smjeru mogla otići. Ostao je mirno stajati očekujući da čuje Florin glas ili buku borbe. Ostali su se pripremali da pođu spavati.

— Tišina! — vikne Dolan.

Istog trenutka dolinom zavlada tišina. Šerifu se učini da čuje neki nejasan šum. Napeto je osluškivao. Šum se ponovi. Činilo se da je netko pao i o nešto udario. Potpuno slijep od mržnje, Dolan se uputi prema mjestu odakle je šum dopirao. Znao je da je Aragon gori od životinje, da se ne boji ni zakona ni ljudi i da će sve učiniti da ostvari svoj naum. Sjeti se da je zaboravio reći Flori da se ni po koju cijenu ne udaljuje od njih, ali sad je bilo prekasno za takve misli.

Šuljajući se, približavao se mjestu odakle je dopirao šum. Sav se pretvorio u uho. Pazio je da ne dotakne suho granje što mu je bilo ispod nogu. Još jednom je čuo šum; ovaj put je shvatio da netko posljednjim snagama pokušava nešto učiniti. Pitao se zašto mlada žena ne zove u pomoć. Je li je Aragon onesviještio?

Nastavi se šuljati i sada je već mogao razaznati dva lika u borbi. Požali što Sama nije poveo sa sobom.

— Aragone — vikne poput ranjene zviјeri i u tami skoči prema njemu. U trenutku ga uhvati oko vrata i stegne bez imalo milosti.

Aragon pusti mladu ženu koja se odmah počne oslobađati od pokrivača koje joj je bio prebacio preko glave kako bi je onemogućio da zove u pomoć.

— Nitkove, pregrist ću vam vrat! — vikao je šerif.

Čovjek se koprcao pokušavajući olabaviti čvrsti stisak, ali je šerif stezao sve jače i jače. Aragon je jedva disao.

— Hoćete li se znati vratiti, gospodo Doniphan? — promrmlja kroz zube.

— Mislim da neću... ne znam s koje strane...

— Bolje je da ostanete ovdje. Postoji mogućnost da su Indijanci u blizini.

Dolan je znao što treba učiniti s Aragonom. Bilo mu je dosta njegovih podlih podvala. Nije mislio o tome što je učinio mladoj ženi i kakve joj je još boli mogao nanijeti. Malo ga je odmaknuo od sebe i zatim ga snažno udario u bradu. Aragon je odletio nekoliko koraka i prevrnuo se u zrak. Kad je pao na zemlju, jedva je disao.

— Što vam je, Dolane? Pa vi dobro znadete tko je ta žena i što je bila!

Ove su riječi šerifov bijes pretvorile u bezgraničnu mržnju.

— Aragone — rekao mu je hladno. — Otkad smo krenuli, obećavam sebi da ću nešto učiniti. A sad je došao taj trenutak.

Mirno i polagano pomaknuo se malo dalje obuzet nekom čudnom

mržnjom. Već odavna je mogao srediti račune s Aragonom, ali je prije svega htio uhvatiti lopove. Ali sada je shvatio da to s Aragonom neće nikada uspjeti. Vjerovao je da će Aragon izvući revolver i pokušati ga ubiti. Odlučio je da ovaj put ide do kraja.

Nije bilo vremena za razmišljanje jer pucanj je već odjeknuo, a metak se zabio u njegovoj neposrednoj blizini.

— Upravo tome sam se nadao — govorio je šerif mirno. — Bio mi je potreban razlog...

Rekavši to, skoči naprijed. Odmah nakon toga jurne u stranu da bi izbjegao drugo tane koje mu prozviđa pokraj glave. Tada se baci Aragonu pod noge i čvrsto ga uhvati. Aragon se pokušavao osloboditi njegova čvrsta stiska. Uhvatio je revolver za dršku i zamahnuo, ali je Dolan to predvidio i uhvatio mu ruku u zrak.

Aragon je bio mlađi od šerifa i snažnije građe, ali je Dolan bio ispunjen mržnjom zbog onoga što je učinio Flori. Uspio mu je iščupati revolver iz ruke i baciti ga daleko u žbunje.

— Sims! Grogan! — sazove gradonačelnik u pomoć svoje momke.

— Zatvori tu prljavu njušku! — viknu mu šerif.

Flora je stajala u njihovoj blizini; haljina joj je bila rastrgana, ali to od šoka nije niti zapažala.

Aragon skupi snagu i zbaci šerifa koji ga je dotad pritiskao svom svojom težinom. Zatim ustane i udari šerifa u lice. Drugi mu udarac zada u vrat. Bol je bila tako jaka da se Dolan gotovo srušio na zemlju. Ipak je, onako klečeći, uspio Aragona

udariti u trbuh. Aragon je pao na leđa i ostao ležati gotovo bez daha.

Obojica su nekako istodobno ustala. Šerif mu nije dao vremena da se pribere; napao je prvi. Zamahnuo je rukom, ne znajući zapravo kamo će pogoditi. Udario je Aragona u oko, a udarac je bio tako jak da je i šerif osjetio bol u ramenu. Aragon je posrnuo urlajući:

— Sims! Grogan!

Šerif je čuo kako se pomiče granje i lagano okrenuo glavu. Došao je trenutak, govorio je sam sebi, da konačno obračunam i s onom dvojicom.

— Dođite obojica! Ne morate se ustručavati, znam da ste spremni na podle udarce.

Dolan se ponovno okrenuo prema gradonačelniku. I dok se šuštanje granja pojačavalo, Aragon mu pride s kamenom u ruci. Baci se u stranu, na bok, ne pokušavajući se poslužiti revolverom. Nije želio prekinuti borbu jer je znao da je to tek početak, te da ih mora udesiti sve zajedno. Htio je Aragona ostaviti u krvi, samog, da se sam snalazi. Tri dana je trpio njegovu arogantnost, klevete i napade, ali ga je noćasnji događaj natjerao da sredi sve zaostale račune.

Aragon baci kamen. Premda mu je prošao tik uz glavu, nije ga niti dotakao. Dolan mu naglo pride i udari ga u slabine. Urlajući od bola Aragon ponovno pokuša dozvati svoje. Vikao je:

— Sims! Grogan! Prokletnici, kamo ste se sakrili?

Pod kišom Dolanovih udaraca Aragon padne u žbunje. Svaki je udarac otvarao novu ranu. Krv mu je tekla iz nosa i usta; škripao je zubima od nemoći i slabosti.

U tom su trenutku stigli Sims i Grogan. Flora je krikнула da bi obavijestila šerifa. Dolan se poput ranjene životinje uputi prema njima. Iza njega se Aragon pokušavao pridružiti, ali bi ga snaga svaki put izdala i on bi ponovno padao.

Dolan je napravio tek dva koraka, a već mu je šaka poletjela. Udario je Grogana obim rukama po vratu tako jako da je ovaj ostao ležati poput vreće. Iza njega se pojavio Sims; zastao je kao da je naletio na neku nevidljivu zapreku.

— Dođi, dođi i ti! I za tebe sam spremio poklon!

Ali Sims se naglo okrene i potrči. Aragon se u međuvremenu izvukao iz žbunja i također pokušao pobjeći. Dolan ga dohvati ispod brade tako da je pao na isto mjesto.

— Hej, ne bježi se s bojišta samo tako — vikne mu. — Nije još sve završilo.

Aragon se pridigne i baci na šerifov bok, pokušavajući mu oteti revolver. Dolan to na vrijeme zamijeti. Još jedan udarac u želudac i Aragon se umiri.

Tek tada je Dolan shvatio da Flora nešto viče.

— Stanite, šerife! Webb, molim vas, prestanite! Ubit ćete ih.

Šerif se okrene prema njoj. U mraku je jedva nazirao njezinu krhku spodobu. Zatim osjeti da se nešto miče. Bio je to Aragon koji se nakon svih udaraca još želio boriti. Šerif naglo zamahne i pogodi ga u lice. Udarac je bio silovit kao da je u njega uložio svu snagu svog tijela. Aragon se bez svijesti stropošta na tlo.

Tek tada je šerif shvatio da ga boli ruka. Jedva ju je uspio pomaknuti. I prsti su bili gotovo nepokretni.

— Sad ću vas odvesti — rekao je Flori mirnim i sigurnim glasom.

Neočekivano, ona se počela smijati. Dolan je trenutak bio zaprepašten, a onda se i sam od srca nasmijao. Pošli su uskim putićem, a Flora se prihvatila za njegovu ruku.

Kad je stigao do vatre, Dolan je legao na tlo. Ruka ga je boljela sve jače. Ipak ga je u ovoj gužvi okrnulo tane. Rana je pekla, ali na sreću nije bila ozbiljna. Još jednom je imao sreću.

Nakon pola sata čuo je Grogana i Simsa kako tješe Aragona vodeći ga prema vatri. Aragon je šutio. Čuo je kako mu govore da nisu uspjeli naći njegov revolver. Nešto poslije svi su legli, a Dolan je pažljivo pregledao okolicu mjesta, na kojem su se ulogorili. Nije bilo ničeg sumnjivog, pa su uskoro svi zaspali. U pola noći, kad ga je Sam zazvao, šerif je ustao i pošao na stražu. Nije želio da ga iznenade Indijanci, a istodobno nije bio siguran u Aragona.

Još je bio mrak kad je probudio Sama. Ovaj je ustao, protrljao oči, navukao čizme i pošao probuditi ostale. Dolanu je prepustio da probudi Floru.

Poslije toga, Sam je naložio vatru i pristavio vodu za kavu. Dolan je pošao po svog i Florinog konja. Kad se vratio sa životinjama, našao je Floru kako priprema doručak.

Dolan nije mogao sakriti zadovoljstvo kad je ugledao Aragona. Nos mu je bio gotovo dva puta veći, oči kao dva velika plava džepa, a usne se jedva raspoznavale. Svi su šutke

jeli. Kad se šerif odmaknuo od vatre, prišao mu je Daybright vidljivo uzbuđen.

— Što vam je, Cal?

Daybright je slegnuo ramenom.

— Ne znam. Neki predosjećaj, Webb!

— O čemu se radi?

— Bojim se nastaviti tu našu potjeru.

— Nadam se da nas ne želite ostaviti!

— Ne znam... možda bi to bilo pametnije...

— A vaša kćerka? Zar ne želite uhvatiti one koji su krivi za njezinu smrt?

— Njihova je smrt neće vratiti u život.

— Ja ih ne želim ubiti nego ih dovesti žive pred sud.

— Čak ni to nije pouzdano. Kladim se da će ih pobiti Aragon.

— Nemojte se kladiti. Držat ću ga na oku.

— Ipak...

— Vjerujem da oni nisu bili svjesni što ih čeka nakon pljačke.

— Mislite da ni Willie nije znao?

— Ne govorim o njemu nego o onoj dvojici. Ne zaboravite da je to novac stanovnika Pagose i, osim što će propasti banka, ljudi će se naći u teškom položaju. Možete li pretpostaviti koliko će biti gladnih?

— Potpuno vas razumijem — nastavio je Daybright — ali se ne mogu osloboditi lošeg predosjećaja. Bojim se da se nitko od nas neće vratiti iz tog pakla.

— Obeshrabrila vas je Williejeva smrt.

— Možda. Ipak, ne zaboravljam da sam vam obećao svjedočiti protiv

Aragona. Što mu je jednostavnije nego da ubije i vas i mene?

Dolan je pažljivo slušao svog sugovornika.

Nebo je počelo poprimati sivu boju. Javile su se i ptice pozdravljajući svojim cvrkutanjem rađanje novog dana.

— Ja se ne mogu vratiti. Moram do kraja obaviti svoju dužnost, pa ma kako bila visoka cijena potjere.

— Dopuštate li da se ja vratim?

Dolan je trenutak šutio, a onda mirno objasniti:

— Žao mi je, Cal! Ako vi odete, ostao sam sâm sa Samom. Znate da se ni na koga drugog ne mogu osloniti. Osim toga, ne bih vam smio dopustiti da se vraćate sami zbog Indijanaca.

— Voljan sam pokušati.

— Na žalost, Cal, to je nemoguće.

— Ne možete me zadržati ako ja to ne želim.

— Sada ne mogu, ali kad se vratim, mogu vas predati sudu.

Daybright je gledao šerifa potpuno zbunjen.

— Ne zadržavam vas iz vlastitog zadovoljstva. Želim samo u taj posao unijeti malo reda.

Bez ikakva razloga šerif se nasmijsao.

— Samo gubimo vrijeme, Cal. Stvari su same po sebi dovoljno jasne.

Pogledao je okolo i, vidjevši da su već svi na konjima, pošao po Florina konja. Pridržavajući je da uzjaše, nasmiješio joj se, ali Flora mu ne uzvрати osmijeh. Duboka se bora urezala na njenome čelu. Dade znak Samu da krene, a zatim se obrati Aragonu.

— Vi ćete ići iza Sama. Ne bih vas htio ni trenutak izgubiti iz vida.

Aragon se namrštió; vidjelo se da mu ta grimasa stvara bol. Ali poslušao je bez riječi. Dolan je pošao iza njega, a Flora shvati da je njezino mjesto iza šerifa. Za njom pođe Daybright, pa Sim, i na kraju skupine Grogan...

Dolan se uznemiri misleći na to kako su stvari pošle loše. Od samog je početka nailazio na poteškoće. Pitao je sam sebe ne bi li ipak pametnije bilo prekinuti potjeru. Možda Daybright ima pravo kad kaže da se boji. Šerif je mislio i na to koliko će ih neprilika, pa i žrtava, stajati hvatanje razbojnika. Znao je, ako se odluči na povratak, da Aragon i njegovi neće pristati; oni će proslijediti i dočepati se novca.

Okrenuvši se, zamijeti da ga Flora pažljivo promatra. Kad su im se pogledi sreli, ona pocrveni. Želio se vratiti s njom, Samom i Daybrihtom. Nije mislio na njihove živote, bojao se za njezin život koji mu je svakim trenutkom postajao sve dragocjenijim. Još ju je jednom pogledao. Shvati da se stidi, pa naglo skrene pogled.

— Ne... — promrmljao je — neću odustati.

Godinama je čuvao red u svom okrugu pa nije želio da ti razbojnici prođu nekažnjeni.

Sunce se uzdiglo iza njih i pržilo im leđa. Nebo je bilo bez ijednog oblaka. Nadaleko se nije vidjelo ništa do bjeline usijana pijeska. Samo je tu i tamo poneka stijena prekidala jednoličnost pijeska. Konjska su kopita podizala prašinu što je ulazila u svaku poru i izazivala kašalj.

Oko podneva su naišli na malu bari koja je bila žamučena kao i ona prva.

— Čini se da ona dvojica dobro poznaju ovaj kraj — rekao je Dolan.

— Isto tako dobro znadu što treba raditi — nadodao je Sam.

— Koliku prednost imaju sada?

— Oko sedam sati, jer pretpostavljam da ni oni ne žure. Vjerojatno shvaćaju da nas zadržavaju upropaštavajući naš vodu.

Dolan je dao znak da stanu. Konji su, premoreni od naporna puta, bili potpuno znojni. Pustio ih je da se malo odmire, bojeći se da bi potjera mogla propasti ako neki od njih sada ugiñe. Za to je vrijeme Dolan skupio malo bistre vode što se našla nedaleko bare.

Mala je skupina nastavila put prema zapadu morena nešnosnom vrućinom. Kad se Dolan okrenuo, ugledao je Floru kojoj je od silna umora glava lagano klonula naprijed. Iza nje je Daybright žmirkao očima zaslijepljen suncem što se odbijao od pljeska i stijena. Grogan i Sims djelovali su odmorenije. Svaki put kad bi ih pogledao, nisu propuštali da mu uzvrate pogledom punim mržnje.

Aragon je pokušavao proći najudobniji položaj u sedlu. Vidjelo se da mu svaki pokret zadaje bol. Samo je Sam Joseph, kao i uvijek, bio najbudniji. Pažljivo je tražio tragove koje je vjetar mjestimično izbrisao.

U podne je Dolan zapovjedio da stanu. Tek što su skočili na tlo, rasedlali su konje. U okolišu je bilo nešto žbunja, ali tako krčljivog da gotovo i nije pravilo sjenu. Nakon pola sata odmora nastavili su put. Kad su stigli na malo uzvišenje,

Dolan na obzorju zamijeti oblak prašine.

— Samme! — poviče. — Pogledaj!

Crnac rukom zakloni oči promatrajući nekoliko trenutaka.

— Indijanci! Nalaze se najviše milju od nas.

Dolan spusti glavu. Bio je obuzet crnim slutnjama. Daybright je narmrštena čela, kao skamenjen gledao prema obzorju, vidio je prašinu koja se dizala i na trenutke nestajala. Šerif je šutio, ali nikako se nije mogao osloboditi nekog čudnog nemira; kao da je i on počeo predosjećati nesreću...

Oko četiri sata ugleda visoki zastor od prašine. Sam, koji ga je također zapazio, skine kapu i stavi je uz sedlo. Dolan nije nikome ništa govorio premda je znao što ih čeka: spreimala se pješčana oluja. Grozničavo je pogledom tražio mjesto gdje bi se mogli sakriti prije nego što oluja naiđe.

Sam je krenuo galopom potvrdivši Dolanove strepnje:

— Sprema se oluja! Pokušajmo pronaći zaklon.

Dolan je propustio ispred sebe svu trojicu i sada je zajedno s Florom bio na začelju kolone. Stijene su se nalazile oko pola milje daleko, dok je do ruba oluje bilo možda i pet milja. Uz malo sreće, mogli bi na vrijeme stići do zaklona. Sam nije prestajao tjerati svog konja pa su i svi ostali pojurili za njim.

Stigli su do stijena upravo u trenutku kad je nadolazio prvi pješčani val, žvižući i urlajući. Pijesak je zakrio sunce tako da se učinilo da je neočekivano pala noć.

Gotovo slijep od prašine Dolan je jednom rukom trljao oči a drugom se čvrsto držao za konja. Prisjetio se obrisa ljudi i konja koji su se probijali prema unutrašnjosti stijena.

— Flora! — povikao je.

Mlada se žena odazvala i on se odmah uputio prema mjestu odakle je došao glas. Pribojavao se da Flora neće moći zadržati svog konja. Putem se sudario s konjem koji je posrtao u prašini. Idući naslijepo, u pravi je trenutak stigao do Flore. Ona je posljednjim snagama držala uzde svog konja. Držeći za uzde oba konja, pošao je s Florom dublje u zaklon.

— Sjednite i okrenite se leđima prema vjetru — doviknuo joj je. — Stavite nešto na lice što će zadržavati pijesak i prašinu kako biste mogli disati.

Ona se bacila na tlo, privukla koljena i zavukla glavu u suknju. Dolan je sjeo do nje štiteći je koliko je mogao od vjetra. Cijelo je vrijeme čvrsto držao uzde u rukama.

Pijesak nošen jakim vjetrom potpuno je zakrilo sunce. Vjetar je zavijao i čupao osušeno i slabo raslinje.

Dolan je osjećao Floru cijelim tijelom. S licem zarivenim u suknju, činilo se da je još manja i krhkija nego inače. Kosa joj je bila puna pijeska. Šerif je sjedio nepomično. Premda su mu uzde rezale ruku, nije se ni trenutak htio odvojiti od Flore. Životinje su se, preplašene olujom, trzale i propinjale. Dolan je dobro znao što bi za njih značilo da im

pobjegnu konji. Ionako će se teško izvući iz tog pjешčanoga pakla.

Zatvorio je čvrsto oči a na usta stavio maramicu. Jak nalet vjetra bacio ga je prema Flori tako da je jedva uspio zadržati uzde. Dok je njegova noga bila uz njezinu, osjetio je kako drhti. Nije mislio na to koliko mu je ta žena draga, zapažao je kako je zapravo hrabra. Posljednjih je dana proživjela toliko raznovrsnih nedaća, a sve je podnijela mirno. Nije znao koliko je teško doživjela smrt muža, ali je bio siguran da je Aragonovo ponašanje doživjela vrlo teško. Otvorio je trenutak oči da bi je pogledao. Bojao se za nju. Kao da je osjetila da je promatra, provirila je glavu iz sukne i upitala:

— Koliko će to dugo trajati?

— Najvjerojatnije do kraja dana. Obično vjetar navečer stane.

Rukom je obrisala usta puna pijeska. Lice joj je bilo opaljeno suncem, pa joj je svaki novi nalet vjetra nanosio bol. Zatvorila je oči i sagnula glavu. Šerif je također stisnuo oči, očajan što ne može ništa drugo do čekati. Konji su sve teže podnosili vjetar. Šerif je nekoliko puta pokušao ustati ne bi li ih stjerao iza stijene. Vidio je neke sjene, ali nije bio siguran nosi li to vjetar pijesak ili su to konji ljudi iz potjere. Pomislio je na Aragona. Znao je da sada podnosi paklene muke jer mu pijesak ulazi u rane a nema ih čime zaštititi. Ipak, nije ga žalio. Činilo mu se da to priroda uzvraća Aragonu ono što je on činio drugima.

Vjetar je i dalje zavijao, izgledalo je kao da nikada više neće stati. Zatim se iznenada oluja počela stišavati. Teški su oblaci postajali prozir-

niji, a na obzorju se počelo pojavljivati sunce.

Dolan pogleda na sat. Bilo je šest sati. Nije mogao vjerovati da je oluja trajala samo dva sata jer se činilo da traje cijelu vječnost.

Dolan je ustao i pomogao Flori da i ona stane na noge. Sam je, vodeći svog konja prema njima, rekao:

— Ništa strašnije nisam doživio, šerife.

— Možda ćemo tek sada naći na poteškoće, Same. Postoji li nada da vjetar nije izbrisao sve tragove.

— Ne postoji, šerife! Sve je uzaludno.

— Morali biste se ipak potruditi da ih nađete.

— Vjerujte mi, zaista je nemoguće.

— Možda je i njih zahvatila oluja? Sam je slegao ramenima.

— Ne znam. Sve ovisi o tome odakle je vjetar došao.

— Možda bismo malo dalje ipak pronašli nešto od njih.

— Sumnjam — odgovori Crnac zabrinuta lica.

— Možete li barem pretpostaviti kamo su mogli otići?

— Pretpostavljam, ali zaista ne mogu reći ništa pouzdano. Možda su pošli prema postaji McGuffyja? To je jedino mjesto gdje mogu promijeniti konje. Ali postoji mogućnost i da su krenuli tim putem samo da bi nas zavarali.

— Ako nisu upali u oluju, ne mogu znati da su im izbrisani tragovi.

— Jasno. Ali oni poznaju pustinju i znaju da su u to doba vrlo česte pješčane oluje.

— Koliko smo udaljeni od te postaje?

Sam se namrštio pokušavajući se barem otprilike dosjetiti gdje se točno nalazi.

— Bio sam tamo samo jednom. Ne bih vam mogao točno reći, ali mislim da nam je potrebno sedam do osam sati jahanja.

Dolan je nemirno šetao. Pogledao je prema Flori koja je pokušavala sa sebe skinuti prašinu i pijesak. Nekoliko koraka od nje sjedio je Aragon licem okrenutim prema tlu; djelovao je potpuno utučeno. Sims i Grogan nešto su razgovarali, a Daybright je nakvašenim rupcem ispirao oči.

Šerif je znao da su konji žedni i umorni; u ovakvom stanju nikako ne bi mogli izdržati još jedan dan naporna jahanja. Ipak, ako bi se odmarali do noći, lakše bi podnijeli taj naporan put.

Naglo se okrenuo Samu.

— Bi li mogao pronaći postaju po mraku?

— Mislim da bih — odgovorio je Crnac.

— Izvrsno. Odmorit ćemo se i krenuti sat prije zalaska sunca. Možda ćemo noćas, konačno završiti tu prokletu potjeru.

Okrenuo se prema ostalima i viknuo:

— Odmorit ćemo se do noći. Napojite konje, očistite im prašinu iz nozdrva. Možete oprati lica, ali pažljivo, jer imamo malo vode a sumnjam da ćemo je uskoro pronaći.

Sam je tražio granje da zapali vatru, a Flora već izvukla posudu i počela pripremati jelo. Šerif ju je gledao pun divljenja. Bila je mrtva od umora a nije se ni jednom jedinom riječi požalila. Natočio je kavu, ispio prvi gutljaj i pomislio kako mu nikad u životu kava nije

tako prijala. Ostali su prišli vatri, glavinjajući kao da su u polusnu, još ošamućeni olujom.

Dolan je razmišljao što će učiniti ako bandite ne nađe na postaji. Znao je da mu tada ne preostaje drugo nego da se vrati.

Sims i Grogan nešto su sa strane šaptali pogledavajući povremeno prema ostalima. A onda su se razdvojili. Sims je naslonio glavu na stijenu i zaspao. Daybright je odnio svoje jelo malo dalje od ostalih i počeo jesti. Aragon mu se uskoro pridružio. Premda se trudio da djeluje mirno, na njegovu se licu nazirala čudna napetost. Od vremena do vremena prinosio je nakvašen ružac na rane. Vidjelo se po njegovim bolnim grimasama da ga boli.

Mrmljao je nešto kroz zube i pogledavao prema Daybrightu koji je, kad je pojeo, uzeo šaku pijeska i njome očistio tanjur. Tada je ustao i, pomalo gegajući, prišao Dolanu. Kosa mu je kao i svima bila potpuno bijela od pijeska, a usne ispucale i od pijeska i od vjetra. Doimao se doista vrlo žalosno.

— Što ćemo učiniti sada kad je vjetar izbrisao tragove? — upitao je šerifa sjedajući pokraj njega.

— Istina, u nezavidnoj smo situaciji — odgovori šerif hladno.

— Čini se da ćemo se morati vratiti.

— Još ću nešto pokušati, a ako ne uspijemo, onda se vraćamo u Pagosu.

— O čemu je riječ?

— Sam smatra da su bjegunci otišli prema McGuffyjevoj postaji koja je udaljena nekih sedam ili osam sati jahanja. To je jedino mjesto gdje mogu promijeniti konje. Ako ih ne nađemo tamo, vraćamo se.

Daybright je kimnuo glavom i tiho rekao:

— Čovjek je čudna životinja, Webb. Kad sam odlazio iz Pagose, mislio sam samo na to kako da se osvetim i pobijem te razbojнике. Da sam ih uhvatio prvi dan, ubio bih ih bez i malo grižnje savjesti. Ali kad sam vidio onog ranjenog mladića, sve je postalo drukčije. Bilo mi ga je žao, i htio sam mu pomoći. Uvjeran sam da je govorio istinu kad je rekao da žali što je usmrćena moja mala Susan.

— Vrijeme smiruje i najteže rane — promrmlja šerif.

Pogleda prema Aragonu, pitajući se, hoće li se i on jednom smiriti. Gotovo da nije bilo nade. Pripadao je ljudima koji cijelog života nose u sebi mržnju i koji samo čekaju trenutak kad će nekome učiniti zlo. Tješilo ga je što mu je oduzeo oružje, premda se bojao da mu Sims ili Grogan ne posude svoje. Razmišljao je, ne bi li bilo bolje da i njima oduzme oružje. No u tom bi slučaju bila naoružana samo trojica što je možda premalo za borbu protiv bjegunaca.

— Svi na spavanje — vikne glasno. — Rasedlajte konje i dajte im hranu. Moramo se odmoriti, pred nama je duga i naporna noć.

— Možemo li konačno doznati kako idemo? — upita Grogan.

— Idemo do postaje McGuffyja. Po svemu se čini da su krenuli u tom smjeru.

— Tako vi pretpostavljate, ali u toj beskrajnoj pustoši jamačno postoji još neki put ili neko drugo mjesto.

— Sam kaže da ne postoji. Sva su druga mjesta daleko, a i njihovi su konji umorni.

Aragon je sa svojim nešto šaputao, ali se činilo da su zadovoljni odgovorom. Nakon što su smjestili konje, pošli su na spavanje. Još su neko vrijeme tiho razgovarali a onda su usutjeli.

Dolan je smjestio svoga i Florinog konja, a za to je vrijeme mlada žena pospremala suđe od večere.

Kad se vratio, Flora je već ležala na pijesku zatvorenih očiju. Glavu je položila na sedlo. Neko je vrijeme šerif sjedio i pušio, a onda je zaspao svladan umorom i brigama.

Dolan skoči na noge; probudio ga je topot konja u galopu. Izvuče pušku iz sedla i poskoči iza stijene. Još bunovan, nije shvatio o čemu se radi. Mislio je da prema njima dolaze konji, ali je uskoro razabrao da se topot udaljava. Bila je to prva noć što nije postavio stražu, ocjenjujući da su svi umorni i da će spavati. Znao je da je vjetar izbrisao tragove pa je vjerovao da se ne mora bojati Indijanaca.

— Sam! Daybright! — poviče glasno.

Istodobno je potrčao prema mjestu odakle je prvi put čuo topot. Odmah shvati: nisu to bili Indijanci nego njihovi konji. Prišao je mjestu gdje su ih bili vezali. Nije više bilo nijednoga. Flora, Sam, Daybright i on ostali su u toj pustinju prepušteni na milost i nemilost Indijancima. Znao je da ih od postaje dijeli oko tridesetak milja.

Priđe mu Sam Joseph.

— Dakle — reče pomalo oklijevajući — ti su se prokletnici ipak uspjeli osvetiti.

Stiže i Daybright, potpuno slomljen.

— Gdje su konji? Jesam li to čuo topot naših konja? Do vraga...

— Aragon i njegovi momci ukrali su nam konje.

— Ali, zašto? Zašto...

— Vrlo jednostavno. Žele uloviti bjegunce, uzeti novac i s njime nestati. U svakom slučaju, sada sam siguran da se mi nećemo dočepati bjegunaca.

— Što ćemo učiniti? Kako ćemo se izvući iz tog pakla bez konja i vode?

Premda je već pala noć, bilo je još uvijek vrlo toplo. Nije bilo ni daška vjetra, a s tla je pržio pijesak.

Dolan je šetkao zamišljen. Žalio je što tu hijenu od Aragona nije ubio u tučnjavi. Da ga je barem jače izudarao, ne bi sada bio sposoban da pobjegne. Shvatio je koliko je pogrešku učinio što mu je dopustio da se s ranča vrati u potjeru. Ali sada je sve bilo kasno. Aragon ih je ostavio vjerujući kako se nikada neće izvući.

U međuvremenu su razgovarajući probudili i Floru. Ustala je, stresla sa sebe pijesak i prišla šerifu.

— Što ćete učiniti, šerife — zapita, i ona sva prestrašena.

— Slijedit ćemo ih pješice. Nemaмо drugog izbora.

— Nemoguće! — poviče Daybright. — Već smo na kraju snaga, a Sam kaže da do postaje ima osam sati jahanja.

— Jeste li smislili nešto pametnije? — upita ga šerif hladno.

— Trebalo je da postavite stražu kao i svaku večer. Zašto to niste učinili?

— Nisam smatrao da je to potrebno. Znao sam da nas Indijanci neće napasti.

— Mogli ste pretpostaviti da će vam Aragon pokušati vratiti uvredu i batine.

— Ništa nam neće pomoći predbacivanja — reče mu mirno Sam. — Ne preostaje nam drugo nego nastaviti pješice.

— S tako malo hrane i vode neće moći izdržati ni pola puta. Uostalom, tko vam kaže da ćete pronaći tu postaju?

— Nalazimo se zaista u teškoj situaciji, ali razgovor nam neće pomoći. Možemo učiniti jedino to da se spremimo za put.

Daybright promrmlja neku kletvu pa se udalji.

— Uzmite hranu, vodu i ono što vam je najpotrebnije. Naravno, ponosite pušku i municiju.

Dolan se zatim okrene Flori i pruži joj Aragonovu pušku.

— Vi ćete je nositi, a kad se umorite, dat ćete je meni. Ne želim je ostaviti Indijancima.

Mlada žena prihvati oružje. Bilo je previše tamno da bi vidio njezino lice ali je osjetio da dršće od straha.

— Ne bojte se — reče joj umirujući je. — Uvjeran sam da ćemo se izvući.

Nije mu odgovorila. Sam je opet stao na čelo kolone, orijentirajući se prema zvijezdama. Flora je bila iza njega, šerif treći a na začelju je išao Daybright.

Svatko je bio zaokupljen svojim mislima. Šerif se pitao hoće li Sam uspjeti pronaći put do postaje jer je nakon pješčane oluje nestao i najmanji trag bivšeg puta. Ako je ne pronađe, čeka ih sigurna smrt od

gladi i žeđi. Trudio se da ne misli na Indijance. Znao je da će ujutro pronaći sedla te da će slijediti njihov trag. Bilo je jasno da se njih trojica, ne računajući Floru, ne mogu suprotstaviti skupini Indijanaca na tako brisanom prostoru.

Dolan je vjerovao da će ako se ikada izvuku iz pustinje, postaju naći spaljenu, a McGuffyja mrtvog. Aragon zacijelo neće ostaviti svjedoka na životu. Također je bilo gotovo sigurno da će gradonačelnik s banditima obračunati na licu mjesta. Ničiji život za njega nije bio važan. Jednako nije bilo nade niti da će pronaći konje, jer će Aragon jamačno sve zapaliti ne bi li nekako prebacio krivnju na Indijance.

Nanosí pijeska bili su poslije oluje mjestimično tako visoki da je bilo vrlo teško hodati. Sam Joseph bio je neumoran, ali to se za ostale nije moglo reći. Flora je hodala posrćući; padala je i dizala se bez riječi. Dolan nije mogao a da ne zamijeti čudesnu hrabrost te žene. U jednom je trenutku tako posrnula da joj je ispala puška. Dolan se sagnuo i dohvatio je.

— Ja ću je nositi — rekao je.

— Još mogu. Kad ne budem mogla, zamolit ću vas da mi pomognete.

Glas joj je bio tako odlučan da je šerif popustio. Smješkao se u sebi misleći na njezina muža. Kako je bio slijep i glup kad nije vidio kakav biser ima u kući.

Pokušao je izračunati koliko im je još vremena potrebno do postaje. Ako konjima treba osam sati, onda će njima, u najboljem slučaju, trebati dvostruko više. Naravno, sve pod pretpostavkom da neće ni trenutak zastati, što je bilo neizvedivo. Jer, što

su više upadali u pijesak, to su ulagali veće napore. Flora je bila vrlo hrabra, ali je Daybright već počeo pokazivati znakove potpune iscrpljenosti. Vjerojatno je zaboravio što im je zadatak; postalo mu je najvažnije kako spasiti život. Sve je teže i teže disao.

X

Nakon stanovita vremena, Flora je počela posrtati sve češće. U jednom je trenutku pala i ostala ležati. Dolan se sagnuo i pokušao je podignuti.

— Iščašila sam zglob. Uskoro će mi biti bolje.

Dolan je pozvao Sama.

— Moramo se malo odmoriti.

Daybright im se pridruži bez daha, jedva vukući noge. Samo klone u pijesak.

— Vrlo mi je žao — prošapta Flora.

— Ne uzbuđujte se. Pokušat ćemo vam namjestiti zglob.

— Morat ćete me ostaviti ako želite uloviti one razbojнике.

— Ni govora! Nikoga nećemo ostaviti, pa makar svi zajedno izginuli.

— Ostavite Daybrighta i mene, a vi požurite sa Samom. Vratit ćete se po nas nakon što ih pohvatate.

— Ne šalite se? Zaista biste ostali ovdje i čekali nas?

— Naravno!

— Ipak vas neću ostaviti! Indijanci su nam na tragu. Baš bi bilo lijepo da vas ostavim s Daybrightom. Kakva bi vam to bila zaštita?

Mlada ga je žena toplo pogledala a onda plašljivo rekla:

— Nadala sam se da me nećete ostaviti. Ipak, morala sam vam to

predložiti, ali bila bih vrlo nesretna da ste pristali. Znam koliko za vas znači hvatanje onih razbojnika, pa zato to još više cijenim.

Šerif se smješкао sretno.

— Čini se da mi je postalo važnije dočepati se Aragona nego onih pljačkaša.

— Što mislite, ima li za njih nade? Hoće li ih Aragon žive dovesti u grad?

— Vjerujem da će ih ubiti, a možda se i varam. Previše ga mrzim a da bih mu vjerovao.

— Znači, mislite da će on ukrasti novac i pobjeći?

— Da. A bojim se da će ubiti i McGruffyja.

— Zar zaista nema nade da to spriječite?

— Čini se da nema.

Mlada je žena stisla zube i ustala.

— Bolje mi je. Pođimo.

Dolan preuzme Aragonovu pušku. Flora mu zahvali pogledom. Šerif pusti Daybrighta ispred sebe; nije želio da zaostane kao Dunklee prije dva dana.

Svi su posrtali, padali po stijenama i žbunju što se iznenada pojavilo u pijesku. Jedino je Sam, premda su zvijezde bile jedva vidljive, išao kao da je bijeli dan.

Prošli su još dvije milje a onda ponovno stali da se odmore. Ovaj je put Daybright zamolio da stanu. Glas ga je bio potpuno izdao. Osjećao je oštru bol oko srca. Rukom je pokazao da mu dadu vode. Flora mu je dodala čaturicu i sama sjela do njega u pijesak, potpuno iscrpljena.

— Odmarat ćemo se jedan sat — reče šerif. — Cal, nemojte se micati, pokušajte zaspati.

Daybright mu je vjerojatno htio zahvaliti, ali riječi nisu prelazile preko njegovih usana. Čulo se samo neko hriptanje i piskanje. Flora je sjedila uz njega desetak minuta, a onda priđe Dolanu.

— Srce ga boli, zar ne? — prošapće.

— Čini se da ima napadaj.

— Morat ćemo ipak ostati, zar ne?

— Moramo, u svakom slučaju, sačekati da mu se stanje malo popravi, a to znači da ćemo zakasniti.

— Možda biste sami ipak stigli.

— Ne znam. Vjerojatno bih išao brže ali bez Sama ne znam put.

— A da pošaljete Sama?

— Izgleda mi da je jedino rješenje da Sam ode potražiti konje pa se vrati po nas.

Mlada žena legne, a glavu nasloni na stijene. Dolan se nasloni pokraj nje te je pogleda. Lice joj je djelovalo poput bijelog krila u toj tamnoj noći. Dolan je znao da je u stvari i ne treba gledati; njeno mu je lice poznato. Mogao je u mislima ponoviti svaki njegov detalj — toliko mu je bilo drago.

— Pričajte mi o sebi. — reče mu okrećući se na bok.

On je stanovito vrijeme šutio zatečen pitanjem i tonom. A onda progovori:

— Vjerujte mi da vam nemam što pričati. Moj je život zapravo jednoličan. Šerif u gradu nema toliko posla kao u manjim mjestima. To su uglavnom sitne rasprave među građanima. Događa se da sam dugo na putu, ali zato, kad se vratim, ne izlazim iz kuće. Naporan je to posao, ali ja ga volim. Volim ljude, volim

im pomoći, učiniti im uslugu kad god je to moguće.

— Nisu svi ljudi dobri. A ima i onih poput Aragona.

— Naravno, postoje i takvi, ali zato postoji i sud. Pogriješio sam što sam povjerovao da se popravio. Nisam mogao zamisliti da bi netko mogao biti tako zao i ostaviti ljude bez vode i hrane u pustinji. Znao je da ste vi s nama i da je Daybright slab. I sve je to iskoristio.

— Očito je računao na vaše dobro srce. Znao je da nas nećete ostaviti same.

Dolan podigne pogled prema Flori. Ona ga je gledala ravno u oči.

— Ovo bi trebalo da bude pohvala, zar ne?

Smiješio se pokušavajući otkriti u tami izraz njezina lica.

— To je istina. Željela bih kad bih vam se barem malo dopadala...

— Ali, Flora! Ne govorite tako. Osjećam za vas daleko više. Ne znam kako da vam kažem... ali volim vas. Želio bih da se, nakon povratka u grad, češće viđamo.

— Ovdje vam sve ljepše izgleda, ali kad se vratite, i vi ćete misliti kao i moj muž.

U njezinu se glasu osjetila gorčina pa je Dolan ušutio. Znao je da je boli takav razgovor, a htio ju je uvjeriti da govori istinu.

— Neću promijeniti mišljenje — nastavio je mirno. — Ne znam kako da vas uvjerim da govorim istinu... Uvijek sam vjerovao da riječi ne znače ništa, a da su djela ta koja najbolje govore...

Flora mu ne odgovori, ali je on znao da mu je povjerovala i da osjeća kako taj susret više ne može pasti u zaborav.

Ispružen na pijesku Dolan je mislio na Indijance i na to kako će ih u jutro' zacijelo pronaći. Poznavajući ih, vjerovao je da neće prijeći u otvorenu borbu. Bojali su se bijelaca i njihovih pušaka.

Odjednom se udari rukom po čelu. Kako se prije nije sjetio? Indijanci imaju konje! Možda neće napadati dok vjeruju da su bijelci sposobni pružiti otpor, ali kad povjeruju da su iscrpljeni i umorni, jamačno više neće oklijevati.

— Sam! Cal! Flora! — poviče. — Imam ideju!

U nekoliko im riječi objasni svoj plan. Sam se grohotom nasmijao prije nego je ozbiljnim glasom rekao:

— Stvarno, to je jedino rješenje. Nije jednostavno, ali vrijedi pokušati.

Dolan se obrati Daybrightu:

— Cal, što vi mislite?

— Istina, možda ćemo se dočepati konja, ali kako ćete sudu objasniti ubojstvo šest Indijanaca?

— Neću imati što objašnjavati! Ta neću ja njih napasti nego oni mene...

— Slušajte, Webb, i ja sam vrlo zainteresiran da se izvučem iz ovog vrućeg pakla, ali taj mi vaš plan liči na masovno krvoproliće. Ako sam dobro shvatio, natjerat ćete ih u stupicu...

Dolan osjeti kako u njemu raste bijes. Još malo prije okrivljavao ga je za njihovu moguću smrt, a sada ga optužuje za masovno krvoproliće koje nije ni spomenuto.

— To je prijevara!

— Do vraga! Što biste vi učinili da ste na mom mjestu? Niste li spome-

nuli kako ste htjeli ubiti, onu trojicu razbojnika što su ubili vašu kćer?

— Ja...

— A što mislite, što Indijanci žele s nama učiniti? Pozvati nas na večeru? Jedino što ih zanima to je naša brza smrt i otmica Flore.

— Znam, ali...

— Ne govorimo više o tome. Ili ćemo dopustiti da oni nas ubiju, ili ćemo pokušati da ih navučemo u stupicu i dočepamo se konja. Ne znam što biste vi htjeli, Daybright, ali otkad smo krenuli, imam s vama problema. Nadam se da ćete biti razumniji preostali dio puta.

— Nemate pravo da sa mnom tako razgovarate.

— Dobro, onda vi odlučite: ili ćete poći s nama i boriti se, ili pričekati Indijance da vas ubiju. U prvom slučaju postoji mogućnost da ostanete živi, a u drugome je sigurno da vam se to neće dogoditi.

— Idem s vama — odgovorio je Daybright mrko.

— Dogovoreno. Znam da sva odgovornost pada na mene i da će sve te nevolje biti zaboravljene kad iziđemo odavde, ali nadam se kako će barem neki shvatiti da je to bio jedini izlaz.

— Šerife — upadne mu Sam u riječ — nemojte se ispričavati za nešto što je svima jasno.

— Znači, ostat ćemo ovdje do zore. Odlazeći, ostavit ćemo Aragonovu pušku. Naravno, praznu. Ostavit ćemo i posude s vodom, osim jedne. Kad to nađu, povjerovat će da smo na kraju snaga.

Dolan okrene svima leđa i nježno pogleda Floru.

— Mislite li da ćemo uspjeti? — upita ga tiho.

— Moramo!

— A ako ne nađu naš trag?

— Dolan je znao da su u tom slučaju izgubljeni. Čak da se Sam i probije do postaje, postojala je mala mogućnost da će naći konje.

— Uvjeran sam da će nas naći. Da nije bilo oluje, već bismo imali posla s njima.

Govoreći joj to, šerif pomisli i na mogućnost da su se vratili u rezervat kad su vidjeli da dolazi oluja.

Zatvori oči sretan što se nalazi u Florinoj blizini. Nikakva ga nesreća neće moći obeshrabriti dok je ona bila pokraj njega. Ravnomjerno disanje Sama Josepha, a uz to i umor, natjeraše ga da se i on umiri. Nije znao kako je zaspao.

Kad se u ranu zoru probudio, ostao je nekoliko trenutaka miran, pažljivo osluškujući okolinu. Ali svuda je vladala duboka tišina. Probudio je Daybrighta i Floru i rekao im da se što umornije kreću. Sam je već bio budan.

— Same — rekao mu je — moramo računati s time da će nas napasti čim nas ugledaju. Morali bismo potražiti neki zaklon. Bojim se da im se na brisanom prostoru nećemo uspjeti oduprijeti.

Sam mu je kimnuo glavom pokazujući da je shvatio.

— Krećemo! — vikne šerif. — Pokušajte se ponašati što prirodni je...

Sam je krenuo prvi vukući za sobom noge. Daybright nije trebao izigravati umorna čovjeka. Jedva je ustao. Jedino je Flora morala djelovati što odmornije. Skupila je svu snagu i krenula visoko uzdignute

glave. Šerif je poput Sama za sobom vukao noge. Nije se okretao, ali je krajičkom oka budno promatrao okolicu. Hodali su tako gotovo sat, a onda su, već umorni, stali da se odmore.

Sunce se uzdizalo na svijetlom nebu bez ijednog oblaka. Dolan je osjećao kako u njemu raste napetost. Oči su ga pekle od gledanja.

Uskoro ispred sebe ugleda malu uzvišicu.

— Ovo mi se mjesto čini dobro.

— Upravo sam i ja na to pomislio, šerife!

— Vidiš li išta?

— Prašinu! Indijanci su sada udaljeni oko pola milje,

— Što misliš, hoće li nas odmah napasti?

— Vjerujem da će nam onemogućiti da se dočepamo stijena.

— Ne smijemo trčati, inače će shvatiti našu igru.

— Postoji mali prolaz između nas i stijena. Tamo ćemo se sakriti.

Sam je nosio pušku u desnoj ruci šerif na ramenu. Daybright je svoju htio premjestiti u ruku. Šerif ga opomene:

— Ne sada! Primijetit će da se namjeravamo braniti.

Daybright naglo spusti ruku pa se okrene.

— Dovraga! Ne okrećite se!

Minute su prolazile sporo. Činilo se da je njihov cilj tako daleko da se i Dolan počeo pitati hoće li stići na vrijeme.

— Stižu, Dolane! — najavi Sam. — Bojim se da nećemo stići do ulaza.

Nakon toga Sam ubrza korake. Daybright se počeo preplašeno osvrnati.

— Prestanite se osvrtni, udarit ću vas! — dovikne mu šerif.

Jedan krik razbije jutarnju tišinu pustinje. Uskoro se začuju i drugi. Snažan topot konja zapara im uši.

Sam potrči. Daybright, kojemu je lice bilo blijedo i izobličeno od straha, pokuša ga dostići. Dolan uhvati Floru za ruku i poče je vući.

Prolaz je bio još stotinjak metara daleko, a Indijanci su se približili na tri stotine metara.

Bilo je jasno da se neće uspjeti sakriti ako netko ne pokuša zaustaviti Indijance.

Dolan pusti Florinu ruku i poviče:

— Požurite! Ja ću vas stići!

Činilo se trenutak da ga Flora neće poslušati te da će ostati uz njega. Ali, vidjevši njegovo lice, predomisli se i potrči bez riječi. Dolan se baci na koljeno, nanišani i opali. Konj prvog Indijanca zatetura, a onda se propne i zbaci svog jahača nekih desetak metara od sebe. Indijanac se koturao pijeskom dižući oblak prašine.

Ostali su zašli, vjerojatno da bi se dogovorili. Dolan je pogledao iza sebe. Vidio je da su svi ušli u zaklon. Tada je ustao i, trčeći tren lijevo, tren desno, pojurio prema prolazu. Jedan metak podigne prašinu ispod njegovih nogu, drugi s njegove desne strane. Tada iza stijene proviri Sam i uskoro dim iz njegove puške barem za tren preplasi Indijance. Dolan uđe u prolaz.

— Stani, Same! Preplašit ćeš ih pa će otići!

Sam spusti pušku i pogleda dolje. Indijanci su se dogovarali.

— Čini se da prave ratni plan.

— Kako je onaj što sam mu pogodio konja?

— Malo hramlje, ali je već kod svojih!

— Dobro ih poznám. Nisu hrabri kao ostala plemena. Radije će pričekati da ostanemo bez vode i hrane nego da napadnu.

— Ne smijemo im to dopustiti. Moramo ih natjerati da nas napadnu.

— Oni mene traže, zar ne? — upita tiho Flora.

Dolan joj potvrdi kimanjem glave.

— U tom je slučaju jedino rješenje da ih ja natjeram na borbu. Ako istrčim iz skloništa, sigurno je da će me slijediti.

— Naravno da hoće!

— Vi ćete ostati unutra, a ja ću, kad opazim da mi se približavaju, utrčati u zaklon.

— Jedan će od nas izići za vama, izigravajući da vas progoni.

— Ja ću poći za njom — javi se Daybright.

— Dobro. Dotle ćemo se Sam i ja išuljati i biti dosta daleko kad vi izađete. Pustite Floru stotinu metara ispred sebe.

— Dogovoreno!

Dolan ustane i pođe sa Samom. Kad su se udaljili oko stotinjak metara, Dolan se okrene i reče Flori:

— Ne izlazite dok vam ne dam znak!

Mlada je žena bila blijeda i preplašena.

— Ne plašite se — vikne joj Dolan. — Bit ćemo uz vas.

Gledajući ga, samo kimne glavom.

— Krenite! I pazite!

Pošla je posrćući preko stjenovitog terena. Suknja joj je zapinjala o žbulje. Izašavši iz zaklona, malo je podigla suknju i potrčala prema Indijancima. Onaj što je ostao bez konja, pošao joj je trčeći u susret.

Ostala su šestorica u galopu krenula prema njoj.

Dolan i Sam puzali su kanjonom. Od vremena do vremena zamijetili bi krajičak Florine suknje.

— Daybright, krenite!

Daybright se preplašeno osvrne a zatim potrči za ženom, dovikujući joj da se vrati. Ali ona je, po dogovoru, i dalje trčala. Topot konja što su se približavali odzvanjao je kao grmljavina. Flora se približi stijenama.

— Dolaze! — vikne sva očajna.

— Jesu li ulovili Daybrighta?

— Nisu! Pobjegao je natrag u zaklon.

— Bacite se na tlo.

Poslušala je i bacila se u pljesak. Dolan i Sam napeto su očekivali dolazak Indijanaca.

Flora se otkotrlja po tlu kad je jedan Indijanac pokuša dohvatiti. Dolan nacilja i odapne, a crvenokožac padne malo dalje od Flore. Sam pogodi drugoga. U taj trenutak Dolan opazi jednoga kako skače s konja. Trčeći prema Flori, htjede se osvetiti za svoje drugove. Više nije mario da je ulovi živu. Odluči je ubiti pa podigne tomahavk...

Dolan ga pogodi u ruku. Drugi mu se metak zabije u nogu. Prevrćući se od bola, Indijanac pokuša drugom rukom dohvatiti Floru.

— Flora! — poviče Dolan. — Potrčite u zaklon! Brzo!

Mlada žena skupi suknju i potrči. Ipak, na samom ulazu u kanjon padne te se odskliže u unutrašnjost.

Dolan joj nije mogao pomoći. Nije čak znao je li ranjena. Ciljao je u Indijanca koji se bio dokopao samog ulaza. Pogođen u rame Indijanac ispusti uzde i, okrećući se u zraku, poleti na stijene.

Četvorica su Indijanaca bila onesposobljena za borbu. Preostala dvojica približavala su se u trku. Dolan zapuca, a i Sam otvori paljbu. Po oblaku prašine bilo je jasno da nisu promašili.

— Same — reče Dolan — trebalo bi da pokušaš uloviti konje. Ti si spretniji od mene.

Sam je pažljivo izišao iz zaklona i, mrmljajući nešto, približi se prvom konju. Životinja pobjegne u trku. Crnac pođe drugome. Nastavi mu nježno tepati. Konj poslušno stane. Uhvati ga za uzde, zatim u letu skoči na njega, a onda krene trkom po ostale konje...

Za to je vrijeme Dolan pomagao Flori. Bila je sva istučena od kamenja, ipak nije bila ozbiljnije povrijeđena. Stavio joj je ruku oko ramena i privukao je k sebi. Glava joj je bila naslonjena na njegova prsa. Odjednom je počela plakati poput malog djeteta. Milujući je po kosi, Dolan joj je govorio:

— Floro... ne bojte se... Ja sam uz vas!

XI

Cijeli su dan putovali podnoseći neizdrživu vrućinu. Florino lice i vrat bili su potpuno crveni od sunca. Na koži su se vidjeli mjehuri ali se ona nije požalila. Već se počeo spuštati sumrak kad je Sam, podigavši ruku iznad očiju, u daljini ugledao dim.

— To je McGruffyjeva postaja — reče.

— Kako je daleko?

— Oko pet milja. Ali čini se da od nje nije ništa ostalo.

Sam je pošao galopom. Ostali su ga slijedili bez riječi.

Uskoro su mogli uočiti zdanje od kojeg su ostale samo nagorjele grede. Malo podalje bila je staja otvorenih vrata. Bilo je jasno da u njoj nema konja. Ispred nje ležala su dva leša.

— Ostanite ovdje — reče Dolan Flori kad su se približili. — Ta je slika neugodna i za nas muškarce.

U pratnji Sama i Daybrighta pošao je prema leševima. Vrućina je bila nepodnošljiva. Vrući je vjetar pržio sve oko sebe. Dolan pažljivije pogleda leševe. Nije bilo sumnje: bili su to bjegunci. Ali u njihovoj neposrednoj blizini, iza ograde, ležao je i leš nekog visokog čovjeka pedesetih godina.

— Je li to McGruffy?

Sam potvrdno kimne glavom.

— Same, obidi malo oko postaje, možda ćeš naići na tragove Aragona i njegovih momaka.

Kad je Sam otišao, Dolan pozove Floru. Pođoše do pojilišta, ali Dolanov konj nije bio žedan. Bilo je očito da Indijanci imaju dovoljno vode.

— Pronašao sam ih! — vikne Sam.

Dolan se okrene Flori i gotovo ispričavajući se reče:

— Ne možemo ostati ovdje i odmoriti se. Na žalost, nećemo moći niti pokopati leševe.

— Dobro, odmarat ćemo se poslije — promrmlja žena.

Dolan shvati koliko joj je napora i volje bilo potrebno da tako hrabro i mirno podnese sve te nedaće.

— Same, napoji konja i uzmi vode za put.

Kad su uzjahali konje, Sam reče:

— Tragovi vode na desnu stranu.

— Čini se da se naročito ne žure — primijeti Dolan gledajući tragove kopita.

— Istina. Uvjereni su da ćemo izginuti u onom vrućem pustinjском paklu, pa više nisu oprezni.

— Što misliš, prije koliko su vremena napustili postaju?

— Čini se da je prošlo oko šest sati.

— Izvanredno. Znači da ćemo ih moći slijediti bez straha da nam se konji umore.

Sam je krenuo prvi. Sunce je počelo zalaziti. Sumrak je prekrivao prostranu dolinu. Uskoro je pao i mrak, i Sam je dao znak da stanu.

— Više ništa ne vidim, šerife.

Dolan skoči s konja i pomogne Flori da siđe. Držeći je za ruke, nježno joj se naspiješi. Daybright se teškom mukom spusti sa sedla i pođe prema njima.

— Držite uzde, Cal! — povikne šerif bojeći se da će Daybrightu pobjeći konj.

Razmišljao je o tome da li da ipak odustanu od potjere i ovdje provedu noć. Iznenada se sjeti.

— Same — reče — produžit ćemo istim smjerom. Ako vjeruju da smo u pustinji, zacijelo će negdje stati i zapaliti vatru.

— Upravo sam i ja o tome razmišljao.

Sam se udalji u noć.

— Legnite, Floro, i pokušajte se odmoriti. Sam će se zadržati najmanje tri sata.

Mlada je žena bez riječi naslonila glavu na pokrivač što ga je Dolan izvukao ispod sedla. Dolan je prihvatio uzde njezina konja.

Prvi sat čekanja prošao je brzo. I drugi su nekako izdržali. Ali što je

**Moda, kozmetika,
domaćinstvo**

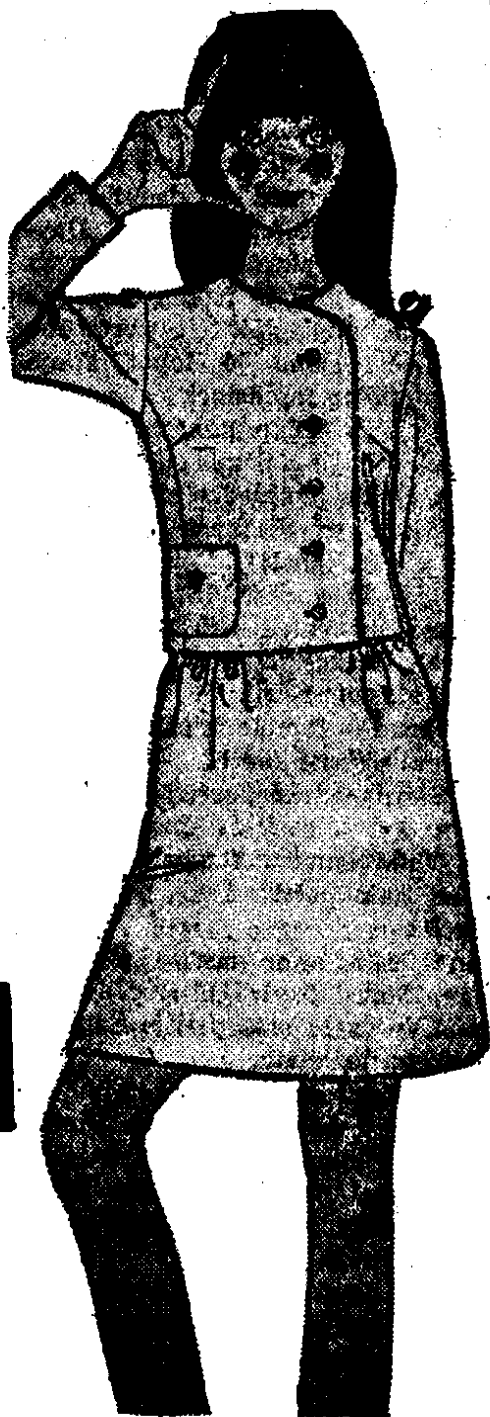
**Savjeti
liječnika i
psihologa**

**Novela, roman,
zanimljivo štivo**

**ukratko: SVE
ŠTO ZANIMA
SUVREMENU
ŽENU**

Svijet

**jugoslaven-
ska ženska
revija**

vrijeme dalje odmicalo, svi su postajali nestrpljiviji. Nitko nije uspio sklopiti oka. Konačno se pojavi Sam.

— Otkrio sam ih, šerife — poviče. — Imali ste pravo: pripremili su veliku vatru i čini se da su pijani. Vidio sam im u rukama boce viskija.

Dolan pomogne Flori da uzjaše, a zatim i sam uskoči u sedlo. Daybrightu je trebalo dosta vremena da uzjaše. Stigao ih je nakon stotinjak metara. Jahali su gotovo sat vremena bez riječi; samo je topot konja razbijao tišinu tople noći.

Sam je konačno pokazao prema uzvišici što se nalazila u njihovoj blizini. Dolan je ugledao crveni jezik vatre koji se ocrtavao na nebu. Nastavili su jahati još pola sata, a onda je Sam stao. Sad su bili udaljeni od vatre nekih stotinjak metara. Razbojnici su sjedili oko vatre i glasno pričali.

— Same — šapnuo je šerif — gdje se nalaze njihovi konji?

— S druge strane, usred one šumice.

— Obidi šumicu i odvedi konje, bit će nam potrebni za povratak. Požuri!

Sam je nečujno nestao u tami. Dolan, Flora i Daybright strpljivo su čekali. Već pola sata poslije Sam se nalazio među njima.

— Na sigurnom su — rekao je.

— Naše ćemo ostaviti ovdje. Floro, vi ćete ih čuvati. Sam i Daybright, slijedite me! Ako im pridemo kako treba, možda nećemo morati upotrijebiti oružje.

Tri su čovjeka oprezno krenula prema banditima i nečujno im prišla. Aragon je gledao u vatru i prinosio bocu usnama. Ipak, nitko od njih nije djelovao pijano.

— Prestanite, do vraga, tako glasno pričati! — poviče Aragon.

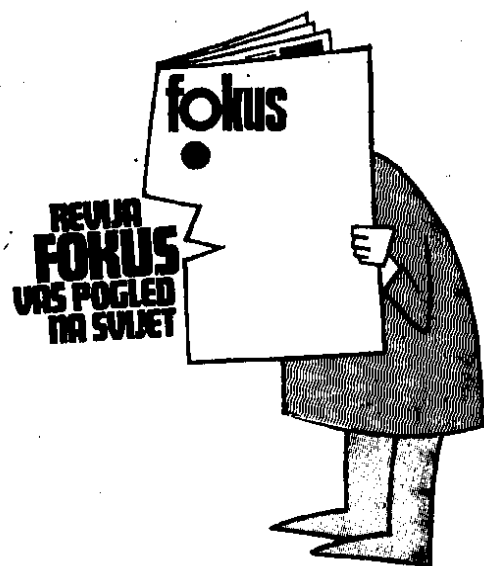
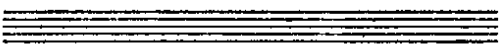
Sims i Grogen su ga istodobno pogledali s mržnjom.

Dolan i njegovi prijatelji bili su sada oko trideset koraka daleko. Šerif dade Samu znak da ih opkole. Sam se izgubi poput sjene. Dolan povuče obarač na pušci. Tri razbojnika poskoče na noge. Bio je to i previše poznat zvuk.

— Priča je završila! — poviče šerif. — Ne mičite se. Bez pucanja, molim!

Ali Aragon je već posegao prema koricama. Dolan podigne pušku i pažljivo nanišani. Nije ga htio ubiti nego samo onemogućiti.

Aragon je polagano vadio pištolj glumeći da je poslušao. Tada se naglo okrene i ispali metak prema

šerifu što je stajao iza njega obasjan vatrom. Dolan osjeti strašnu bol u glavi, zavrte mu se i on osjeti kako pada. U padu glavom je udario o kamen. Na rubu svijesti začuje nečiji glas, a zatim Florin krik.

Nadljudskim naporom pokuša ustati. Nekako se podigne na koljena. Istodobno začuje dva pucnja. To su Sam i Daybright obračunavali s onom dvojicom. Pogleda prema vatri: Grogan je, držeći se za trbuh, padao na tlo.

Sims je ležao nešto dalje, a iz ruke mu je tekla krv. Pokušavao se podignuti, ali mu je vatra zahvatila odijelo.

S mjesta gdje se nalazio, Dolan nije mogao vidjeti Aragona. Ali je čuo njegov glas, pa poviče:

— Gdje je Aragon? Do vraga, gdje je?

Iako je pitao gdje je, Dolan je točno znao odgovor. Sjetio se Florina krika u trenutku kad je padao.

— Flora? — poviče. — Jeste li dobro?

Umjesto nje, odgovori Aragon.

— Zasad jest, ali ako mi netko pride, zadavit ću je kao pile.

— Flora? — vikao je šerif izbezumljen bolom.

Htio je čuti njezin glas, bojeći se da ju je Aragon već ubio. Flora drhtavim i jedna čujnim glasom progovori:

— Webb, mislila sam da ste poginuli...

Aragon je nervozno vikao:

— Povest ću je sa sobom. Ako želite da živi, ne prilazite.

Ali Dolan je znao da laže. U glavi mu je šumjelo, činilo mu se da će se raspoloviti. Strah za Florin život

natjerao ga je da se uspravi na noge. Ne, nije se zavarao nadom da je Aragon neće ubiti. Svaki svjedok mu je smetao, svatko tko ga je mogao dovesti na sud. Šerif je znao da će je ubiti čim ode.

Stoga bez oklijevanja poviče:

— Sam! Daybright! Pucajte!

S mjesta gdje su bili konji, odjekne prvi pucanj. Začuo se mukli udarac pesnicom, a zatim još jedan pucanj. Šerif je osjetio kako mu niz nogu klizi krv. Puzao je prema Aragonu, a Aragon je pucao ciljajući u Sama.

Posljednjim snagama Dolan pokušava prijeći neku zapreku. Podižući se na ruke, naleti na Floru. Ležala je s glavom u zemlji. Odbaci se naprijed i ramenom udari Aragona u nogu. Ovaj posrne prema naprijed. Revolver mu ispadne iz ruke.

Tako ispružen bio je odlična meta. No umjesto da opali, šerif ga udari kundakom puške.

— Pomakneš li se, pucam! — rekao mu je odlučno.

Aragon je ostao ležati, shvatio je da je igra završila.

— Ustani! — zapovijedio mu je Dolan. — Baci oružje!

Aragon ga je poslužio. U taj su tren dotrčali Sam i Daybright.

— Same, drži ga na oku dok ja izvučem lisičine.

Šerif mu je stavio lisičine na ruke, stežući ih na leđima. Zaključao ih je i bacio ključ od sebe u mrak.

— Konačno! — rekao je s dosta gorčine u glasu.

Bio je tako iscrpljen da se jedva držao na nogama. Sagnuo se, podignuo bocu viskija što ju je Aragon držao u ruci kad su došli, i ispio velik gutljaj. Činilo mu se kao da još

ču je Florin krik. Znao je da nikada u životu neće zaboraviti te trenutke straha i očajanja. Tada je pao. Flora mu je prišla s navlaženom krpom i ispirala mu ranu na glavi.

Za to je vrijeme Sam pregledao Aragonovu prtljagu.

— Sav je novac ovdje, šerife. Vreće su do vrha pune.

— Pokopajte Simsa i Grogana — mrmljao je šerif. — Odmorit ćemo se dva sata pa zatim krenuti.

Florine su ruke nježno prelazile preko Dolanova lica. Osjećao je kako mu postaje toplo oko srca. Ni rana na glavi, ni krv što je tekla iz noge, nisu mogli pomutiti njegovu sreću.

Ispružio se na tlo uz vatru, a mlada je žena legla do njega. Bio je toliko umoran da je odmah utonuo u san. Ali, znao je da je njegova draga Flora tu, da ga čuva i voli. Znao je da će cijeli život biti tako...

K r a j

MAX EVANS

DOLAZI IZ DALJINE

Jim Tatum nije začudo osjećao umor kad mu je uz silan napor uspјelo dotjerati maleno krdo goveda na visoravan Piney Mesa. Konj mu se od iscrpljenosti spoticao, ali je Tatum bio zadovoljan što će njegova stoka imati obilje sočne trave za vrijeme cijelog ljeta.

Frances i ja možemo biti sretni što imamo ovaj divni pašnjak, pomisli. Ako nam još posreći s kišom pa dolje u kotlini ostvarimo dobru žetvu djeteline...

— Što je to tamo — reče glasno. — Dolazi li oluja? Vrijeme je da se vratim kući.

Okrene vranca i oprezno odjaši niz razrovanu stazu što je vijugala između grmlja, stjenovitih vododerina i crnih borova. Dok je razmišljao o svojim brigama, pusti konju da pronalazi najprikladniji put.

Nastupe li priželjkivane lipanjske kiše, sasušene će se i ogoljele livade u dolini preobraziti u gusti travnati sag. Tada će moći skupiti mnogo kola sijena, a dosta će trave preostati i za zimsku ispašu. Jašući kroz svijetli šumarak cedara i pinija Tatum je stigao do nižih dijelova padine.

Jutros je promatrao kuniće što su hitro promicali šiblјem, vjeverice koje su ga znatiželјno gledale i jednu svraku što ga je pozdravljala svojim hrapavim kriještanjem. Sada je sve bilo tiho. Neka se neobična šutnja poput more nadvila nad prostranim i još uvijek suncem obasјanim padinama.

Tatum pogleda prema dolini u kojoj je, nekoliko milja dalje, bila njegova kuća. Mogao je vidjeti dim iz starog Francesinog želјeznog štednjaka. Nije se uzdizao u vis već se poput gusta bijela oblaka zadržavao gotovo uz zemlju; bio je to pouzdan vjesnik kiše. Njegova će se žena, kao i on, obradovati kiši. Izdržala je ona uz njega duge mršave godine.

Pogleda u nebo. Oblaci su postali dva puta veći i mnogo bliži nego trenutak ranije. Bilј su puni vode! Ova će kiša učiniti zemlju plodnom za cijelo lјeto. Još nekoliko oluja u srpnju i njegove će brige za ovu godinu biti prebrinute. Mogao bi možda isplatiti dugove...

Nestrplјivo je iščekivao dan kad će mu Billy pripomoći u poslovima na posjedu. Neće to više dugo potrajati. Sa svega šest godina dječak je već

znao jahati. Napor gonjenja stoke, naravno, još ne bi mogao izdržati. Jacki je imala tek tri godine i još će dugo biti pod brižljivim okriljem majke.

Tatum osjeti udarce vjetra i opazi savijanje vitkih krošanja borova. Čvršće nabije na glavu šešir i zamljeti da je sva dolina u sjeni oblaka što se velikom brzinom šire nebom.

— Bit ćemo mokriji nego pri krštenju, Nig — reče Tatum svom pastuhu. — Za tri minute padat će mačići. Nadam se da će se Frances sjetiti da isključi vjetrenjaču!

Duga konjska griva češljana vjetrom lepršala je na sve strane. Rubovi oblaka bili su sada nazubljeni i taložili se jedan preko drugog. Vjetar je postajao još jači i žestoko udarao u Tatumovu odjeću. Bilo je kao da se zrak puni tjeskobnim uzdisajima i sablasnim tulenjem.

— Gadno izgleda — reče srdito Tatum. — Nig, staro momče, morali bismo se požuriti. To bi mogla biti žestoka oluja.

Dok je tjerao konja niz padinu k podnožju Mese sokolio ga je smirenim tepanjem. Tada je opazio kako se iz crna oblaka pojavljuje pijavica. Spuštala se prema zemlji, opet se podizala kao da još razmišlja, zatim se, vrteći se poput zvrka ispružila u dubinu. Još nije dosegla zemlju, ali je svijetla gotovo sasvim nestalo dok su polumračno nebo proparale munje.

— Valjda će Frances isključiti vjetrenjaču i pogasiti vatru u štednjaku. Uragan može kuću zapaliti ukoliko je već ne sruši.

Crni jezik plaznuo je s neba i dotaknuo zemlju. Usprkos kiši Ta-

tum je vidio oblak žute prašine na mjestu gdje je ciklon dotaknuo zemlju. Munje i grmljavina sve su brže slijedile jedna drugu, dok je zemlju prekrila jednolična bjeličasta treperava svjetlost. Prijeteća se tutnjava stopila u neprekinuti urnebes.

— Nadam se da je Frances sklonila djecu u podrum.

Udar vjetra odbaci konja u stranu a Tatumu umalo da ne izbaci iz sedla. Dok je oluja promicala između Tatum i njegova ranča, plavičasto sivi zastori kiše spuštali su se iz crnih oblaka poput dugih vela.

— Nig, nadajmo se da se Frances sjetila ponijeti u podrum mesa, brašna i nešto odjeće. I nekoliko svjetiljki i petrolej. Čini mi se, Nig, da će nam podrum biti novi dom.

Osam godina punih odricanja i naporna rada bilo je potrebno da mali posjed postane takav kakav je danas. Tek su prošle godine otplatili posljednju otplatu za vjetrenu crpku. Frances i on rintali su kao par teglećih konja.

Tatum odagna pomisao na njenu meku smeđu kosu, oči, nježan glas i strpljivu brižnost prema djeci i njemu. Morao je misliti na druge stvari.

— Čovječe, ako se kotač vjetrenjače prepolovi... Crpka nam je prištedjela toliko posla...

Vjetrenu crpku imaju tek tri godine. Prije toga su svu vodu za piće, pranje i stoku donosili s izvora udaljenog četiri milje. Sada mu se činilo da je sve prijašnje vrijeme utrošio na prenošenje vode.

Za posljednje tri godine on je dovršio svoj posjed. Odielio je vrt, izgradio novi tor s pojilima, i obnovio kröv tako da više ne prokišnjava.

DJEVOJKE!

tina

JE REVIJA ZA NAS

tina

JE REVIJA SA STRIPOVIMA

tina

PIŠE O NAŠIM RADOSTIMA

tina

PIŠE O NAŠIM BRIGAMA

tina

PIŠE O NAŠIM TAJNAMA

u TINI ćeš naći sebe

u sebi ćeš naći TINU

Kakav je to bio dan kad mu je graditelj bunara rekao:

— Ti sjediš na bogatom podzemnom vrelu, Jim. Bunar ti nikad neće presahnuti.

Još je bio radosniji dan kad su radnici iznad bušotine podignuli željeznu konstrukciju i na nju postavili veliki kotač. Vodovi i crpka već su bili postavljeni, vjetar je počeo okretati kotač i u zidanu je posudu potekao poput ruke debeo mlaz bistre i slatke vode. Što je vjetar bio jači, zdenac je davao više vode. Ali sada eto izgleda da taj vjetar želi sve to ugrabiti i ponijeti sa sobom.

Vražija truba izronila je iz uskomešane tame i pripila se uz zemlju. Čupala je travu i nosila sa sobom prašinu, grane, kukce, sve živo i mrtvo što joj se ispriječilo na putu. Visoko je dizala svoj plijen i bacala ga sve više i više. Sve što je Tatum posjedovao, bilo je dolje u doljini. Sada je bespomoćno morao gledati kako nemilosrdna pijavica juri prostorom na kojem su mu bili obitelj i kuća.

Izvikivao je u vjetar savjete svojoj ženi, premda je znao da ga ne može čuti. No bude li pri tome na nju mislio, bude li najčvršće na nju mislio, možda će ga ipak čuti. Ona će to osjetiti...

— Nig, brže, Nig! — Tatum mamuzne zadihana konja i on jurne posljednjom snagom. Zatim se spotakne i poklekne. Tatum trgne uzde. Konj se ponovno osovi na noge, ostavi za sobom zadnji dio krševita spusta i pojuri u nevrijeme.

Vjetar i šum kiše, grmljavina i neprekidni udarci gromova, konj i njegov jahač, sve se stopilo u jedno. Tatum strgne s glave šešir i gurne ga

pod kaput. Dobar šešir stoji mnogo novaca. Osjećao je pod sobom konja, čutio je da ga snažni udarci vjetra odbacuju s puta i kako se uvijek iznova zalijeće svojim snažnim prstima u vjetar.

Tatumove su oči bile slijepljene uzvišlanom prašinom, tako da mu nije preostalo drugo već da čvrsto stisne kapke i jaši naslijepo. Vjetar ga je stalno gađao granama i sitnim kamenjem. Moćan vakuum usisavao je konja i jahača, kao da im hoće iz pluća izvući posljednji atom zraka.

— Samo ako se sjetila isključiti zračnu crpku! — Činilo se da su mu grudi omotane željeznim obručima. — Frances! — kriknuo je u zdvojnem strahu. — Siđi u podrum! Odvedi djecu u podrum! — Nije niti zamjećivao da urla i da mu se na obrazima suze stapaju s vodom i prljavštinom.

Čitavu malu vječnost niti je što osjećao, niti je što vidio. Mrak je bio tamniji od noći. Možda su lebdjeli visoko negdje u orkanskim oblacima, pa kad vjetru ponestane snage, sunovratit će se na izmrcvarenu, ogoljelu zemlju? Ukoliko mu uopće ponestane snage...

Nešto se mijenjalo. Opet je mogao čuti svoj glas što je sam od sebe izvikivao poruke ženi. Urlao je iz sveg glasa:

— Frances, Billy, Jack! — i glas mu je postajao sve razgovjetniji. Napokon je mogao vidjeti kišom natopljenu zemlju. Vjetar je jenjavao i on vide kako se Nigova raskuštrana griva spušta s obje strane konjskog vrata. Sada je znao da je oluja prošla. Zemlja je bila skliska i glibovita, a on mokrak do kože i prozebao do kosti. Mlazevi

vode slijevali su mu se s pramenova kose na oči i usta.

Vidljivost je postajala sve jasnija, nebo se razvedravallo. Prvo je ugledao sjenik. Odolio je ciklonu! Ali gdje je tor s kolibom? Njega više nije bilo. Potjerao je iznemogla konja. Kuća je još bila tu! I Frances je stajala na podrumskom stubištu pred otvorenim vratima. Tatum spuzne s konja i pretrči posljednje metre. Dugo ju je bez riječi držao u zagrljaju.

— Djeca? — upita napokon.

— Još su u podrumu. Rekla sam im da je to nova igra. Već se dugo nisu tako dobro zabavljala.

Tatum otetura niz stube u podrum.

— Pogledaj! — vikne Jacki. — Imam jednu žabu!

— Ali polovica žabe je moja — reče Billy. Njegove su se velike smeđe oči blistale u svjetlu petrolejke. — Tata, možemo li se još malo igrati ovdje dolje.

— Da, dječace moj. Možete ostati ovdje koliko vas volja.

U podrumu je Tatum ugledao pušku, konzerve, meso i odjeću. Polako i zamišljeno se penjao stubama. Nije bilo mnogo štete. Samo je tor uništen. Je li to Frances čula njegove dožive iz daljine?

Kad je vidio da vjetrenjača miruje, u to je potpuno povjerovao.

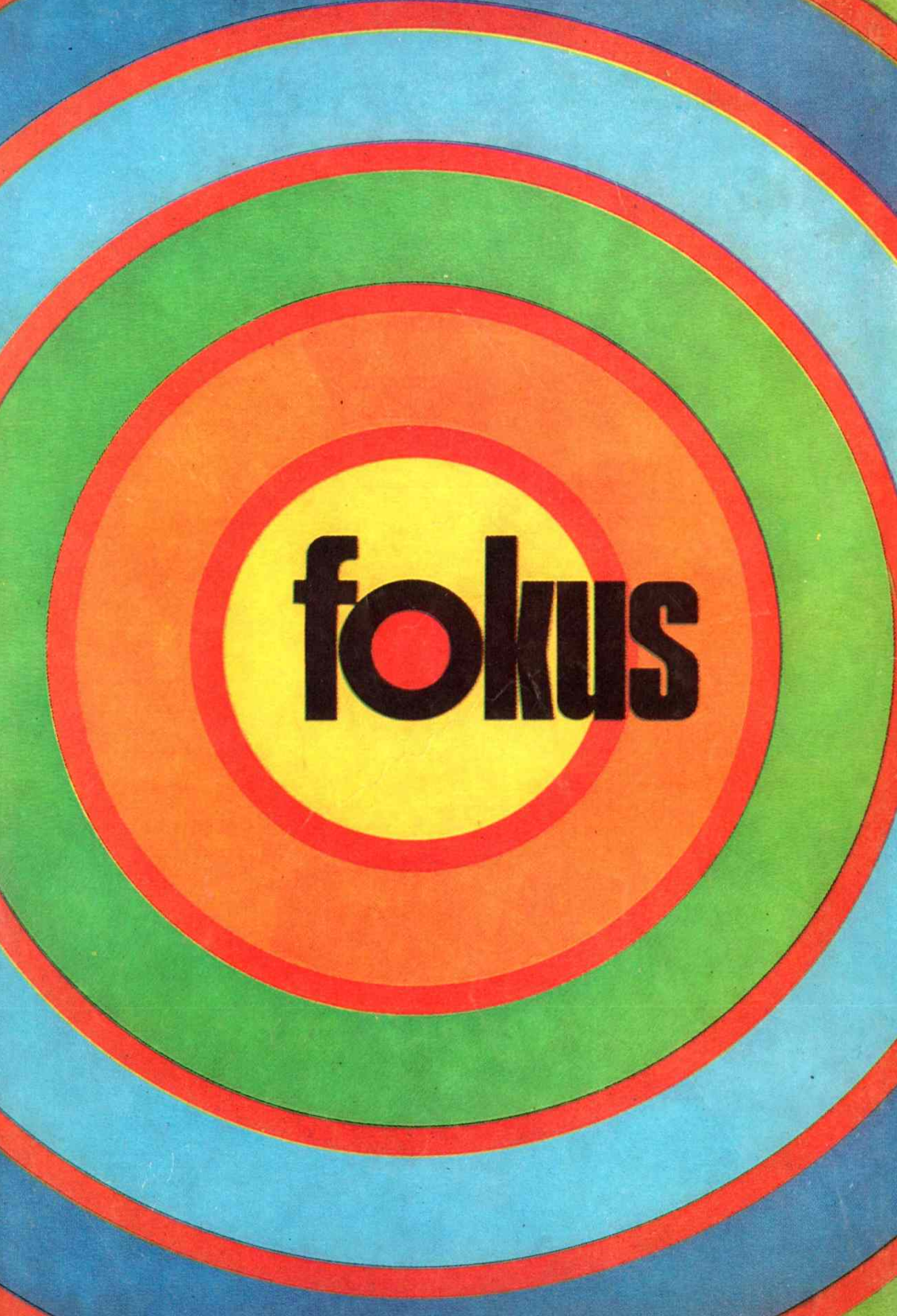
.....

za 7 dana:

H. S. SHARON

PROKLETI RANČ

.....

fokus